

Att detta nya år gifvit rika anledningar till besök, och återbesök gissar du troligen; likväl äro till min innerliga tillfredsställelse de sednare å Friherrinnans sida snart sagt alldeles eftersatte, af orsak det hon ännu icke vågat blottställa sig, för den inträffade årstidens kyla. Vi läsa således, då ej främmande derifrån hindra oss, de långa vinterqvällarne igenom, för hvarann någon utvald lecture, den Baron C* alldrig uraktlåter att anskaffa, eller spelar jag för Friherrinnan några större stycken, hvarunder hon vanligen gör sin promenade längs rummet. Äfven upptages många timmar med återkallandet af min barndom, och mina föräldrar, vid hvilka ämnen Friherrinnan med särdeles uppmärksamhet fäster sig, och, till hvilka hon till och med ofta leder min tanke. Huru njutningsrika dylika stunder för mig äro, föreställer du dig säkert. Sålunda förgå under stilla enformighet mina dagar; icke ett ljud, ej en hviskning ifrån fjerran orter, hvilka till mitt hjerta kunde tala tröst. Allt är tyst och dödt, endast saknaden lefver, hos mig för- evigad!

Den 20.

Att sorg och glädje, löje och allvar, under lifvets pröfningar ständigt omväxla, är ju så vanligt, men att jag Emilia! under djup känsla af bekymmer och lidelser, så af allt hjerta, och åt ett högst *intet* kunnat öfverlemna mig till, om ock endast en ögonblicklig fröjd, skulle jag dock ej trott. Dock. som ju *intet* intryck, af hvad beskaffenhet det än

vara må, hos mig ägt, eller någonsin kommer att äga rum, deraf icke du fått del, vill jag äfven, om ej för annat så, för att ett ögnablick åter med dig kunna tala skämtets språk, delgifva dig följande comiska tilldragelse. Som du vet, blef jag genom Friherrinnans godhet öfverhopad med öfverflödigheter af linnelärter etc. Att dessa, för att ändamålsenligt kunna begagnas, äfven skulle fördelas, tillklippas och förfärdigas, blef tydligt. Friherrinnan som icke äger någon kärare tanke, än förberedandet, och tillrustningen af min utstyrsel, hade redan åtskillige gånger allvarligt yrkat på hemtagandet af några personer, hvilka i sömnad skulle blifva mig behjeflige; vid hvilket anbud jag likväl länge nog, icke ägt styrka fästa vigt. — Jag hade nu, under flere dagars ständiga stillasittande, ådragit mig en plågsam smärta i bröstet, hvilken Läkaren, på Friherrinnans förfrågan bestämdt tillskref brist på rörelse; hvarföre Friherrinnan med hans tillstyrkan, under välmening föreskref mig dageliga utfarter. — Händelsen fogade att just samma dag en mycket mild väderlek inträffat, hvaraf jag ju ovilkorligen skulle draga nytta. — Och för att vinna ett dubbelt ändamål, föreslog mig nu Friherrinnan att i en by, belägen en timmes väg ifrån staden, uppsöka tvenne personer, hvilka för sin utmärkta linne-sömnad kommit i rop, och hvilka Friherrinnan nu önskade att för min räkning accordera. — Nå väl, på befallning framkörde kl. 4 eft. midd. Friherrinnans kusk, en brutal, ryde men i sina åligganden outhärlig person, hennes elegantta Souflette, hvare jag väl inpälsad och kringbäddad af fällar samt kuddar satte mig. — Under friskt

traf bar det af genom stadens långa gator, och sedan landsvägen framåt, hvarunder mina tankar ovilkorligt återfördes till den tid jag, ännu lycklig och full af hopp, sednast färdats denna väg. — Jag hade så, på klingande före, åkt ungefär en half timme, då jag utur mina fantasier plötsligt uppväcktes af kuskens temmeligen ociviliserade utrop. "Nå f—n." I samma anda oarticulerade ljud, läto ur hans sträfvva strupe i allt vidare fortsättning höra sig, hvilka sluteligen upplyste mig om förhållandet. Skrufven, hvilken fasthållit tistelstängan, hade så tvärt, och för ögnablicket ohjelpigt afbrustit, så, i brist af rep, eller fimmerstänger, ingen dager sågs, att komma någon väg vidare. Hvad var att göra, alla försök att basta och binda, borttog endast tiden och således återstod mig, att med tålmod afbida kuskens återkomst, sedan han ridande återvände till närmsta torp, för att derifrån erhålla det behöfliga. Du skulle sett mig, Emilia, skuffad åt sida, utan hästar eller karl midt på landsvägen; en bedröflig, men tillika löjlig syn; först lopp blodden med ohämmad fart upp och ned i mina ådror, hvarunder jag i häftigheten utbrast i ett förgrymmandt brummande öfver den oblida händelse som skulle skicka mig till landsväga-vakt, tills sluteligen vid betraktandet af mitt öde, jag utbrast i ett ovilkorligt storskratt. Under det jag sålunda vid allt tilltagande munter sinnesstämning, i ro eftertänkte mitt läge, varsnade jag något som i skymningen småningom närmade sig mig. Det var en kursläde med isittande Herre och Fru. Emotseende deras förvåning vid mitt möte, drog sig min mun ånyo till det innerligaste skratt, hvilket jag

i utbyte mot hela världens goda, ej mäktade återhålla. Hvad jag anade inträffade. Slådan stadsnade midt emot min, först nedsteg dess kusk, närmade sig så försigtigt, som skulle de argaste marodörer legat i bakhåll, eller släden varit uppfylld af pest och smitta, tilltade sedan varsamt in, samt utropade, då han ingen fara fann: "Hä! nog sitter där ena." — "Hvad är?" spordes ifrån den nyss anlände släden; karlen vandrade tillbaka under förnyadt upprepande af: "Där sitter ena," då i detsamma dess Herre förfogade sig utur sin släda, samt närmade sig min. Såsom tvänne gamla bekanta, hvilka helt oförmodadt träffas, helsades nu i vänlighet på, frågades och svarades tills hela den fatala händelsen till punkt och pricka var utredd; den vänliga Frun i släden, lät äfven åka sig närmare, på det ömsesidiga meddelanden och conversation, ogeneradt kunde för sig gå. Oaktadt alla mina böner om deras resas fortsättande, kunde de icke öfvertalas att lemna mig, förr än mitt ridande bud hann återkomma; hvilket icke heller dröjde alltför länge; och sedan jag, fullkomligt tryggad för inträffande recidif, åter kunde begifva mig till vägs, skiljdes jag med sann erkänsla ifrån dessa verkligen godbjertade, välsinnade menniskor. — Friherrinnan roade sig vid min återkomst, äfven rätt godt åt mitt inträffade äfventyr, särdeles som hon, i anseende till den högst milda väderleken samt mitt åtnjutna goda sällskap, trodde mig af detsamma ej hafva lidit någon mehn.

I morgon inträffar här, det stora bröllopet hos Öfverste Z., hvilket skall försiggå rätt högtidligt. Vigseln kommer att ske uti Bataillonens varma.

kyrka, dit bruden jemte sin slägt och öfriga vittnen, blir åtföljd af tolf hvitklädda tärnor. Och som äfven jag, (ehuru i anseende till den ringa bekantskap oss emellan ägt rum, nog oförmodadt) kommer att höra till dessa sednares antal, blir jag i tillfälle efter bröllopet, utförligare beskrifva dig tillgången dervid.

Den 10 Februari.

Oaktadt upptagen af ständiga sysselsättningar, så väl själlösa, som själapinande (du min Emilia! vet ju hvare de sednare egenteligen bestå), vill jag dock uppfylla mitt dig gifna löfte, och för dig beskrifva förloppet af det gentila bröllopet. Som jag omnämnde, försiggick vigseln kl. 2 eft. midd. uti Bataillonens väl decorerade, och för tillfället upplåtne kyrka, hvilken, oaktadt dagsljuset, upplystes af oräkneliga vaxljus, och der den unga bruden, skön som en engel, och omringad af sina tolf rosenkransade Jungfrur, invid sin ståtliga brudgums sida, af stadens Prost emottog himmelens välsignelser. — Efter vigseln, tog den förtjuste nygifte mannen sin sköna bruds arm; en hvar af de tolf brudsvennerne likaså hvar sin kringstående tärnas, hvilken lätt igenkändes medelst olika blommor parvis utdelte till svenner och tärnor, hvarefter dessa, åtföljde af det öfrige sällskapet, i sina väntande equipager begåfvo sig tillbaka till brudgården. — Här intogs nu under pukors och trumpeters ljud, en dundrande middag, hvarvid skålande, hurrande och jubilerande ej sagnades. Klockan var när-

mare till 7, då stolarne ändteligen skötos ifrån bordet samt till omklädnng för balen utan ceremonie, en hvar småningom aflägsnade sig. Klockan 9 samlades man åter då den unga bruden ifrån sin prägtiga hvita sidenklädnad, gjort ombyte emot en skimrande hvit silkestygs, hvilken med en girlande af fina ljusröda bouquette-rosor, fästad $\frac{3}{4}$ aln nedifrån, omslöt hela kjorteln. I hennes yppiga lockar vaggade en enda frisk ros, hon var till hänföraende skön att se. Enligt öfverenskommelse hade äfven alla brudjungfrur förbytt sina spetsstygsklädningar till ett slags randigt gaze, hvilka de, prydde likaså med en enda i locken fästad blomma, sågo rätt behändiga ut. Balen varade till ljusan dag, och var ej så ledsam, jag föreställt mig. Efter soupéen, hvilken bestod af endast fyra rätter, men deremot otaliga sorter sylter, konfekturner, frukter och rariteter, skulle kronan, enligt gammal plägsed, dansas af bruden. Sedan hon, med väl förbundna ögon gjort sin tour ikring ungdomen, hvilken likaså mangrant befants med förbundna ögon, ilade hon med öppna armar att på mig, verkligen på mig, vältra sin kronas tyngd. Jag vet ej hvarifrån den ångestfulla aningen, att just jag skulle blifva dess mål, kort förut påflugit mig, så, vid dess obarmhertiga verkställighet till allas mig omgifvande förvåning, mina läppar ovilkorligt utpressade ett lifligt utrop: "o! för Guds skull nej! nej!" — "Å ja, min lilla Friherrinna, du måste bära den, derföre gifves ingen pardon," yttrade nu under hjertligt skratt den muntra bruden, hvarunder jag, mött af Friherrinnans blick, i min förvirring med stammande röst sökte bevisa,

huru mycket säkert, ja bestämt, Rosa B., förr än jag, skulle komma att begagna sig af en dylik. Denna korttänkta förklaring, togs emedlertid, till min lycka tillgodo, hvarvid man ännu blott skämtande öfver flickornas vanliga pryderie; och dermed slapp jag för denna gång, min ledsamt iråkade förlägenhet.

Dagarne efter denna, upptogos vidare af baler och tillställningar för det unga paret, hvarvid den unga Grefvinnan i skönhet och älskvärdhet verkligen var oöfverträfflig. O! hvilken sällhet måtte dessa varelser röna, som sålunda sett sitt hjertas önsknings uppfyllde; som med hela sin själ kunna instämma i det löfte om kärlek och tro, de i den högtidliga stunden inför Allfadren flägga. Lyckliga Amelie! lyckliga Rosa! och lyckliga i alla alla! som under dylika himmelska känslor kunnen slutas, till edra älskades bröst, och som upprigtigt känna att edert lifs följeslagare, äfven utgör edert lifs skönaste glädje! Men! — hvar irra åter mina tankar? hvilket är målet för deras ständiga flygt? bort, bort, i vågen ju icke hyllas af mitt hjerta, i måsten, måsten ju derifrån för evigt förvisas.

Den 3 Marti.

Nyss hemkommen ifrån en par dagars vistelse hos Rosa, hvilken hjertligt bedt mig, att med ett litet arbete, tillståndt för R., blifva sig behjelpig hastar jag åter att med några rader göra dig en, om än alldrig så flygtig påhälsning. "Har du väl under dessa tider ock tänkt på mig," frågar du väl Emilia. O! ofta, ofta, ehuru verkligen min tid under

de sist förflutne veckor, så helt och hållet eignats Rosa, så jag åt dig, och mig sjelf, icke hunnit offra en minut. — Att ingen af Rosas vänner, börjande med Grefvinnan A*, ifrån förtroendet att på det silfverhvita brudtacket lå lemna ett minne, ville uteslutas, kan du väl gissa, hvarföre Rosa af R. ifrigt uppfordrad att skrida till förfärdigandet deraf med fleres vår tillhjälp beredde sig till arbetets iordningställande, samt för några dagar sedan lyckades se det fullbordadt. — Älven i går slöts bearbetandet af en till R. bestämd gåfva med hvilken Rosa, i flera veckor sysselsatt sig och till sin, om Söndag inträffande första lysning önskade se slutad, hvilket arbete för att af handverkare till nämnde dag hinna fullfärdigas, fordrade en liten vice-hjälp. — Presenten består i en mästerligt vacker portfeuille, hvilken i hoppet att vinna sin blifvande ägares tycke, nu utgör gifvarinnans innerliga fröjd. — "Du är dock riktigt obegriplig Mathilda," sade i går eltermiddags Rosa, under det på det ännu ofullbordade arbetet, hon flitigt förde nålen upp och ned, "som icke beständigt sjunger, ständigt dansar, såsom jag, ständigt talar om din älskade Baron. — Vet du, jag kan verkligen icke en minut låta bli att tänka på R. och ville i hvarje ögnablick äfven tala om honom, endast jag dertill, för er andra ägde courage. Jag vet ju då i verlden ingenting skönare och gudomligare än min R., ingenting högre och bättre; och kan ej låta bli då han håller mig sluten i sina armar, att, "ehuru det väl ej lär vara så alldeles rätt," säger mamma, flere gånger i minuten låta honom taga af mig de aldrahjärtligaste kyssar." — "Såå, det är ju obegripligt,

och vill han då verkligen taga dem så många?"

"Å-ja, och många fler ännu, men då kommer jag alltid ihåg mammans ord: "att ej slösa med sin gunst," och hoppar då merendels i ett skutt ifrån honom, tills jag, uttröttad af hans efterjagande, åter sjunker till hans bröst, och åter...." — "Hvad då?" — "Åter sjelfmant kysser honom rätt ömt; men du! du glömmet väl ständigt att tala om din Baron, emedan". . . . "Emedan jag ej blifvit efterjagad, eller huru?" — "Kors men nu är du malitieuse Mathilda; nå, om du mer tycker om att tala om det förlärliga *krona, än om din Baron så. . . ."

"Nej Rosa! för Guds skull nämn det ej." — "Nå se der, hvad blir dig då i smak i dag? du är verkligen på sednare tider bra tråkig, men se hit," — och nu hoppade hon i fullt språng upp ifrån stolen, ty hennes R. sågs med långsamma steg, och blicken rigtad upp mot fenstren, allt mer och mer närma sig den älskade; i ett *nu* var bågen försvunnen, och hon sjelf ilad att med öppna armar emottaga sin älskling. — Ack Emilia! hvilket rent och oskuldstullt inre; huru hon den ljusliga varelsen, uppvuxen bland en stor stads öfverflöd, ja, väl dårskap, kunnat förblifva så-dan, blir mig verkligen obegripligt; — och likväl, oakatadt all denna, i hög grad bibehållna barnslighet, med hvilken sann känsla fattar hon ej den alfvarliga lidelsen. Med hvilken sjelfför-sakelse skulle hon ej äga styrka att uppoffra, ja ända till sitt lif, endast hon derigenom kunde mildra olyckan hos sin like. O! du hulda känslfulla Rosa, måtte ditt eget hjerta skonast för motgången, under hvars välde din ömma, alltför veka

själ säkert skulle duka under. — Du må tro Emilia! att jag oakadt min inre dysterhet dessa dagar, ej kunnat underlåta rätt godt roa mig åt de båda anthepathierna i huset, hvaraf ingendera i bestyr och omsorger för Rosas förestående förening, vill stå efter den andra. Under det vi i går sutto beflitade med vårt arbete, inträdde med tysta men viktiga steg Mamsell Aramintha; ärmarne voro ovanligt uppskjutne, ett tecken att något särdeles var å bane, och sedan hon, med blicken jagat i kring rummet, samt sålunda försäkrat sig det ingen öfverflödig person vore till finnandes, framtog hon utur sitt hvita krymptygs förkläde, hvilket med omsorg befannts trilladt kring armen, en näsduk, hvarur änteligen en förfärligt stor, med tamboursöm broderad gammalmodig nattmössa pryddigt uppviklades. Med gravitetisk mine, framräckte hon nu nämnde kist-inventarium till Rosa, hvilken skälmskt bitande sig i den runda läppen, redan längesedan under tillbakahållet skratt, gifvit mig en och annu förstulen blick; och nu framkom, kryddad med sina behagliga fransyska stropher, den länge väntade till presenten hörande harang, hvarunder den välmenta mostren ordentligt lät sitt hjerta öfverflöda; och af hvilken vi ganska tydligt funno, huruledes nämnde mobille redan uti öfver tjugu år florerat, nemligen uti Mamsell Amarinthas kistbotten, af orsak (hvarifrån gud dock nådigt måtte bevara hennes chère petite Rosa), det endast och allenast genom des mauvais langues hennes eclaterade partie, om intet gått. Sedan hon således härigenom förklarar orsaken till dess något gulaktiga färg, aflägsnade hon sig åter högst tillfredsställd,

med ärmarne ännu högre uppskörtade än de vid hennes ditkomst befunnos. — Men nu kunde också hvarken Rosa eller jag längre utstå med tillbakahållandet af det hjertligaste skratt, jag åtminstone under all min lefnad minnes mig yttrat. — Under det Rosa, med fram och baksteg, roade sig att framför spegeln betrakta sin nya eröfring, insteg plötsligt faster Stin-Lovis; jag hade omöjligt kunnat ana hvad som så oförmodadt denna tid på dagen, ledt hennes steg till oss, om hon icke genast framdragit med en, af väl trenne pappers-arkslängder hopskarlvad rimsa, derur hon nu högtidligt för den hulda brorsdottren, började uppläsa otaliga sorter marätter, spritpuddingar, à la dauber, roulader, pasteyer, ragouter etc. etc., för att slutetigen erfara hvilka af alla dessa uppräknade, Rosa på sitt blifvande, så väl lysnings-, som bröllopsbord, helst önskade se använda. — ”Min Gud! min goda aldrabästa faster,” utropade Rosa, i det hon hoppade upp i soffan, och med hjertlighet smekte den välvilliga fastrens glatta kinder,” jag önskar aldrabelst att faster sjelf måtte utfundera och bestämma alltsammans, ty då blir det i alla fall bäst; hvad jag lofvar faster, är att nämnde dagar äta mycket mer än någonsin eljelst, och derefter med den alldradhjertligaste kyss, såsom nu, tacka faster för sin så ofta bevisade myckna godhet.” — ”Ja du är alltid en liten munter toka,” puttrade fastren, ”med hvilken man ej kommer långt; nå nå, skyll dig sjelf om Grefvinnan den, och Friherrinnan den, och Geheimerådinnan den, och Öfverjägmästarinnan den, få något att gnata om, då får du äfven taga hela skulden på dig, ty faster Stin-Lovis, två

i den förargelsen, sina händer fullkomligt rena.'
Och nu lufsade, icke utan litet vredesmod, gumman ut, sedan hon först väl ihoprullat, och djupt ned, i sin stora förkelficka nedstoppat uppsattsen på alla så väl roulader som rouleauer.

Den 11.

Gud! huru förskräckligt har icke glädjen i Hofrådets famille på ett enda ögnablick förbytt till de grymmaste lidelser; Rosa, den ljufliga, glada, sjungande Rosa, ligger nu blek som dödens lilja, med förstummad tunga, och sjudande bröst, ett offer för sin oändeliga kärlek. Föreställ dig Emilia, hvilken ohygglig anledning förorsakat detta. Då jag i skymningen härom afton, just dagen före den, hvilken för första gången, för allmänheten skulle kungöra Rosas lycka, gick att i förtrolighet med henne bortprata några timmar, öfverraskade jag henne, slutande ett arbete, deri jag alldrig ens anat henne äga insigt. Hon hade nemligen i tysthet sysselsatt sig med portraiterandet af R., hvars bild hon så mästertligt likt, drag för drag hämtat endast utur sin inbildning; så djupt, och fast fannts den där inrotad. Vid mitt inträde rodnade hon som en skön ros, och bad mig, i det jag närmade mig bordet vid hvilket hon satt, dock icke göra narr af henne, för det hon, som nu synligt var, icke nöjt sig med betraktandet af R. de timmar han vore hos henne; hon var så obeskrifligt lycklig, att äfven deremellan kunna se honom, så hon omöjligt kunnat afstå ifrån sällheten att i lifliga drag

återgifva hans bild åt papperet. Jag beundrade verkligen den obegripliga konstfärdighet, hvarmed hon verkställt detta, och kunde ej uraktlåta lemna hennes talang det låford jag så sannt tyckte den förtjena. Sedan vi slutat att betrakta målningen, och Rosa under muntra infall bortstädadt sin atteliér, satte vi oss vid den tilltagande skymningen, att i hennes soffa ännu vidare öfverlägga om morgondagen.

Rosa höll just på att i tankarne granska sin tillärnade lysningsdrägt, då oförmodadt hennes kammardörr öppnades, och en ung, i kappa och balyte, inhöljd varelse inträdde. — Hon såg sig i början tveksam omkring, liksom hade hon väntat på tilltal, men, då hvarken Rosa eller jag, under afvaktan att hon skulle delgifva sitt åliggande, gaf någon invite härom, uttalade med en svag, melodisk röst, den främmande, en ödmjuk anbällan, att med Fröken Rosa B. kunna erhålla ett ögonblickligt enskildt samtal. — Rosa, som bestämdt i henne trodde sig se en af de medellösa varelses, hvars ambition, ehuru orätt nog, neka dem en ouvert begäran af de arbeten hvarmed så många deras likar nödgas lifnära sig, och på hvilka hon sjelf, såsom en eclaterad brud kunde förmodas äga öfverflöd, bad mig nu med en skonsam blick, att i nästa rum aflägsna mig. Jag följde hennes vink, och, nu störtade sig den främinande till Rosas fötter, besvor henne att säga, om hon verkligen, på sätt rygtet påstod, till Häradshöding R. stode i någon ömmare förbindelse, eller möjligen i ett nog olyckligt fall, med honom vore förlofvad, och således uppå hans hand gjorde ägtenskapliga anspråk?

— Rosa studsade af häpnad vid dessa högst oväntade ord, men som hennes oskyldiga hjerta icke kände någon förställning, medgaf hon öppet alla den obekantas frågor.

”O Gud!” utropade nu under förtviflans ångest den knäfallna; förlåt, o förlåt! att jag nödgas smärta ert hjerta, men jag arma!” och nu kastade hon under strömmande tårar, ifrån sig det plagg, hvori hon så omsorgsfullt varit insvept, ”jag måste, jag! måste inför er bekänna min vanära, och mitt elände! O! ni ser i mig, en olycklig fader- och moderlös varrelse, hvilken på R:s tro, grymt bedragen, fallit ett offer för gränslös kärlek och svaghet.” Rosa förmodade vid åsynen af den arma, knapt hålla sig uppe; rosenfärgen på hennes kinder hade vid den okändes utrop, småningom öfvergått till den bleka liljans; en tung hörbar suck, undslapp det sammanpressade bröstet, och nu började ifrån de långa mörka glänsande ögonhåren, en och ann stor tår, långsamt nedrulla

Vid den ljudliga sucken, hade jag, anande någonting ovanligt, i hast ilat till dörren, derifrån jag nu, osedd af båda, blef ett troget vittne till hela tilldragelsen. Sedan den olyckliga ett ögnablick hämtat sig, hvarunder Rosa, under egen svaghet sökt upphjelpa henne, närmade hon sig åter. ”O!” bad hon i det hon med båda händerna fattade en af Rosas ”vågar den förskjutna ännu anropa er tillgift för den smärta hon beredt er? vill ni tro, det endast vanäran förmått henne till delgifvandets af sin grymma belägenhet. O! värdaste Fröken! se i mitt hjerta och öfvertyga er om, det jag i saknad af hans kärlek, ehuru under gräselig smärta, dock evigt kun-

nat förblifva ett stumt vittne till hans sällnet uti föreningen med er, eller hvem helst hans trolösa hjerta valt, men o Gud! tvingas jag icke nu af min pligt; är jag ej skyldig den varelse, hvilken blott alltför snart kommer att uppenbara sitt upphofs skymf, att emot min vilja skrida till det steg, hvars tillgripande numera utgör den enda möjlighet att rädda den oskyldiges heder! o! se här, tillade hon, i det hon utur sin näsduk framtog ett litet paquette, det hon nu öfverlemnade till Rosa, visa den arma bönfällande den välgerning, att helst med en flygtig blick genomögnadt detta, hvilket måhända till någon liten grad, skall komma att mildra den afsky ert hjerta troligeu i denna minut känner för henne." Sedan hon i den skällvande Rosas händer qvarlemnadt sin olycksgåfva, hastade hon, att under samma hemlighetsfulla tystnad hon ditkommit, öfvergifva rummet.

Då jag minuten derefter inkom, satt Rosa med stirrande ögon, och feberrodnad på de nyss så likbleka kinderna, krampaktigt tryckande det undfångna paquettet, emellan sina händer. Hon varseblef mig troligen icke, ty under flere minuter och i samma, oförändrade ställning, iakttog hon fortfarande den djupaste och mest hemska tystnad. "Min älskade Rosa," bad jag, i det jag nalkades soffan der hon satt, och med innerlig ömhet omfattade en af hennes glödheta händer, "förlåt din Mathilda att hon blifvit ett olofligt, ja, högst olofligt vittne till hvad nyss förefallit, och nu så häftigt upprördt dig; förlåter du mig det, du hulda? och," tillade jag suckande, "unnar du mig ännu en bönhörelse? öfverlemna nemligen i mina händer

detta olyckliga paquette, hvars innehåll endast torde bidraga att fullkomligt sönderslita ditt hjerta." Jag ville nu under vänlighet gripa efter detsamma, då Rosa högtskrikande uppfor, samt bad mig för Guds skuld ej beröfva sig det enda bevis som ännu kunde uppvisa R:s oskuld; ty, att här dock ett misstag komme i fråga, vore hennes fasta öfvertygelse. På hennes innerliga upprepade begäran, hastade jag nu under största ångest, att inskaffa ljus, hvarefter hon, med egenhändigt väl tillsluten dörr, beredde sig till öppnandet af paquettet. Hon hade knappt brutit sigillet, då ett tungt guldrigt och R. fullkomligt likt portrait, nedföll i hennes knä. Med ett anskri föll hon härvid tillbaka öfver stolkarmen; marmorns blekhet öfverdrog åter de sköna dragen; jag såg henne hvarje minut färdig att falla i vanmakt; men nu uppreste hon sig med obegriplig styrka; tryckte den herrlige bilden med häftighet till sina läppar, i det hon med en engels förtröstan yttrade: "förlåt, o förlåt min R.! ingen svaghet numera af din Rosa, hon vill, och måste vara stark, att med salig känsla änteligen i dessa rader kunna upptäcka din oskuld! — Under hela den tid hon med läsningen deraf blef sysselsatt, sågs hos henne intet tecken till ovanlig rörelse; endast då och då, borttorkade hon med handen den kallsvett, hvilken i ymnighet öfverlopp hennes panna; ingen enda suck förrådde hvad det arma hjertat led; — efter läsningens slut räckte hon mig brefvet; "se der!" yttrade hon med dof röst, "behåll det; nu vill jag för alltid lemna dig detta; — men denna!" fortfor hon, i det hon med sorglig blick betraktade bilden, "denna

skall ännu i min dödsstund lisa mitt hjerta, ty, jag älskar dock den trolöse, till min sista suck!" Men, nu var det äfven ute med hennes krafter; vanmäktig nedsjönk hon i mina armar. Jag stödde under förskräckelse, så godt jag det i hast kunde, hennes hufvud emot stolens karm, samt ilade i frysprång att inkalla Hofrådinnan. Föreställ dig hennes ångest att finna sitt älskade barn nu nästan sanslöst; med ytterligare inkallad hjälp, hastade vi att föra henne i säng, der hon under beständig yrsel tillbringade hela den återstående aftonen. Genom ett bud, afsändt till Friherrinnan, erhöj jag tillåtelse att hos Rosa få öfvervara natten. — Gud! huru förfärlige voro ej dessa timmar, hvarunder hon oupphörligt fantiserade om sin R., hans oskuld och det grymma sätt, hvarigenom man ville skilja henne ifrån honom. Ingen af de närvarande, hvarken föräldrar eller syskon, voro af henne igenkände. Följande dag emot afton hade det ändtligen lyckats den tillkallade Läkarn, att genom någon använd medicin, bringa henne till någorlunda sans; hon namngaf nu den ena, efter den andra, af sin bedröfvade omgifning, och hade äfven genast efterfrågat mig, hvilken hon saknade, och som redan straxt på morgonen lemnat henne. Ett förnyadt bud, delgaf mig hennes innerliga önskan att få se mig, hvarefter jag åter med Friherrinnans tillstånd att hos henne få qvadröja, så länge hon det sjelf skulle påyrka, hastade att uppfylla hennes önskan. — Hennes blick, och den hjertlighet, hvarmed hon vid mitt inträde räckte mig sin hand, var obeskriflig. Det var, som hade hon med min ankomst återfått sitt själslugn. Men ack! denna

fröjd varade ej länge; emot morgonen efter en utvakad natt, ty ingen enda blund kom härunder att stärka hennes utmattade krafter, infann sig åter den förfärlige febern, hvilken oafbrutit fortfarit under fulla sex dygn, och hvarvid hon under växlande feberfantasier, tillkännagifvit nästan ingen enda fullkomligt redig minut. Under denna sist passerade dag, tycker jag likvisst hon varit någorlunda lugn, ehuru den bekymrade Läkaren, i anseende till det ovanligt snabba aftynandet, betänkligt skakar på hufvudet. — O! kunde blott den verkande orsaken till hennes lidande förgöras. Men, ack den står med alltför lifliga färgor upptecknad i hennes ömma och vektkänsliga själ. Den arma Hofrådinnan är otröstlig; ännu känner hon ej anledningen till sitt barns smärta, emedan den olyckliga Rosa sjelf ej kunnat, och jag ej haft hjerta meddela henne densamma. — Redan flere särskildta gånger har under dessa bekymrens dagar, den trolöse R. gjort sin enträgna anhållan att personligen få besöka Rosa, hvars bifallande jag likvisst, i anseende till hennes stora svaghet härtills, till all lycka kunnat afstyra.

Åter har jag på några timmar slitit mig ifrån den sjuka, för att hos min älskade mor, kunna göra en liten påhälsning; huru mäktigt kallas jag icke minutligen till hennes kära omgifning, och huru mycken saknad hafva icke dessa dagars aflägsnande ifrån henne, orsakat mig; och likvisst blir älven den fröjd, det glada återseendet skänkte, icke långvarig, emedan den stackars Rosa erhållit mitt bestämda löfte, att under hennes sjuk-

lighet, af mig icke öfvergifvas. Att jag således ej omständligare än hvad nu skett, hunnit framställa för dig den smärftulla anledningen till Rosas qual, finner du naturligt, men vid den säng, hvaruti Rosa under välgörande hvila, skall hemta nya krafter, vill jag meddela dig, ja, ända till innehållet af den olyckliga Mamsell D:s skrift; — lef väl!

Den 12. — *Natt.*

Under det en hvar i Hofrådets hus några timmar njuta en behöflig hvila, samt den utmattade sjuklingen sjelf ligger försjunken i djup dvala, är jag, hvars tour det blifvit, att i natt vaka, i tillfälle, i rummet intill, teckna dig dessa rader. Jag vill dock förnämligast uppfylla mitt gifna löfte, att meddela dig den beklagansvärda Mamsell D:s öde, hvilket sannerligen bäst torde ske genom en trogen afteckning af hennes eget, nu här afskrifna bref, — det lyder, som följer:

”Jag är dotter till en hederlig präst, hvilken med sin hustru, min älskade moder, i en by, hörande under det lilla kapellet R, der äfven min far innehade kapellans-sysslan, lefde ett lugnt och indraget lif; som jag var deras enda barn, egnades mig isynnerhet deras ömmaste vård, den jag äfven med den sannaste barnakärlek besvarade. Men ack! oförmodadt förlorade jag, genom en hastig död min mor, af hvars tillvaro jag då ännu knappt hunnit skatta rätta värdet. Jag var nyss fyllda tretton år och blef nu öfverlemnad till egen ledning. Men nej, det vore dock hårdt och otäck-

samt, att helt och hållet benämna det så, ty alldrig än hade min far med mera omsorg, mera ömhet, och mera uppmärksamhet följt mina steg, ja, till och med mina tankar, än just nu, väl inseende, att nu vore älfven inne den egenteliga tidpunkt för deras högre rigtning; jag fick således, under all den tid han ägde ledig och möjligen kunde offra åt mig, inne i hans eget rum, genom hans vänliga läppar njuta den rena undervisning, hvilken så sannt bildar, såväl själ som hjerta, för ett högre ändamål; att christendomen blef den källa, hvarifrån han egenteligen öste all sin vältalighet, och hvars kraft han på mitt unga sinne sökte öfverflytta, behöfver jag ej säga. Jag kände mig älfven under de stunder jag njöt dessa faderliga lärdomar så öfver all beskrifning lycklig, så jag emot hela världens egodelar, icke velat bortbyta en enda af dem. Under dylika, själen förädlande sysselsättningar, hvarunder jag tillika med drift och nöje skötte min fars lilla och obetydliga hushåll, förgick vid pass ett halft år, då min far en dag, af en sin närliggande, nyligen dittflyttade granne, Major R., erhöll ett oförmodadt besök. Den i vår ensamhet ovanliga påhälsningen, gjorde nu i vår lilla krets litet uppror; mitt skafferi, älfvensom trädgård, fick nu af sina enkla förråder försträcka hvad de möjligen kunde, att åt den förnåma gästen i hast kunna prestera en anständig middag, och min glädje var sannerligen icke liten, då min far efter slutad måltid, med en öm smekning till mig, försäkrade sig oändeligt nöjd med tillredelserna af mina små anrättningar. Den vänlige gästen uppmuntrade flere gånger under den trefliga eftermiddagen min

barnsliga fåfänga, medelst berömmandet och beprisandet af ett och hvarje af mina anordningar; isynnerhet lofordade han den särdeles ordning och smak hvarom min lilla trädgård vittnade och hvilken förtjenst äfven helt och hållet tillföll mig, emedan min far, hvarken medhann, eller någonsin ville beblanda sig i den omsorg han visste jag så gärna tog mig om densamma. Ungefär trenne veckor efter detta besök, infann sig åter den gamle Majorn, hvilken af min fars sällskap fann ett synbart nöje; men, denna gång kom han ej ensam; han åtföljdes af sin ende son, Secreteraren R., en gentil, hygglig och ovanligt älskvärd ung man; ni har sett honom, jag behöfver således ej säga på huru många tusende sätt han ägde förmåga att intaga ett som mitt, fullkomligt oerfaret hjerta, hvilket äfven snart, med det mest okonstlade förtroende, öfverlemnade sig till den älskvärde smickraren. Som min far, af den gamle pratsamme Majoren, såg sig så jemt upptagen, så han till den yngre gästens välkomnande knappt fick tillfälle yttra ett ord, proponerade han mig, att uti vår lilla trädgård visa Secreteraren R., ifall det möjligen kunde interessera honom, mina bikupor, emedan som bäst, dess trägna arbetare, mangrant lunnos utflugne, för att till sina bon hämta ny näring. Min far hade knappt uttalat dessa ord, då R. med hatten i hand, redan stod färdig till uppbrott, samt jag snart dereltes under barnsligt öfverdåd hoppade vägen fram, att nu göra honom bekant med hvarenda vinkel den lilla trädgården kunde erbjuda. Ack! huru snabbt förflöto icke de timmar jag än gående invid hans sida, än dansande förut:

genom trädgårdens gångar, med honom tillbragte. Huru mycket visste han ej att omtala, hvarom jag alldeles icke ägde någon aning; huru broderligt hjälpte han mig icke med uppdragandet af någon tistel, och något grässtrå, som plötsligt uppskutit invid ett och annat herrligt blomsterstånd; huru många sorter blommor saknade han icke ännu, hvilka här nödvändigt borde finnas, och dem han med aldräförsta ifrån sin fars trädgård ville hit anskaffa. Huru lugnt hvilade icke min hand, den han under dylika öfverläggningar, förtroligt fattat, innesluten i hans, och huru litet kom under allt detta, tanken om det rätta eller orätta i ett dylikt förhållande, att hos mig väckas. Solen hade morgonen derpå, knappt skridit fram om skogstopparne, då R. med en stor korg, fullradad med de skönaste blomsterplantor infann sig hos oss. Han ville genom öfverlemnandet af dem, uppfylla sitt dagen förut gifna löfte, hjälpande mig nu sjelf, att med omsorg nedsätta dem, å de på rabatter och rundlar, ännu lediga platser. Min fröjd var verkligen stor, då dessa snart friska och lifliga sköto knopp, samt derefter innan kort utvecklade de herrligaste praktblomster. Under de 9 å 10 veckor R. af sin tjenstledighet tillbragte hos sin far, förgick ingen enda dag, hvarunder han ej gjorde oss sin påhelsning; han var redan i vår famille en så oumbärlig person, så en enda halftimmes uteblifvande öfver den vanliga tiden, gjorde ett icke ringa uppsående. Ännu icke en enda gång, under R:s och mina ensamma promenader, hade det fallit min far in, att med ett ord söka utleta, hvilka ämnen våra samtal afhandlade. Han litade så helt och hållet

på redligheten af R:s karakter, samt min stora oskuld, så han icke med en mine skulle yppat misstroende i anseende till våra förhållanden. Och, han misstog sig icke häri, ty oaktadt de många tillfällen, hvilka under våra fullkomligt ostördt tillbragte timmar, erbjödo sig till yttrande af en eller annan djerfvare mening, inskränkte sig dock alltid R. till det enda, nemligen tillgripandet af min hand, den jag under barnsligt förtroende i timmotal lugnt öfverlemnade till honom. Men, nu kom hösten, och med den äfven tiden för hans aflägsnande. Huru troget uppfyllde jag ej den vid hans atresa yttrade begäran, att ofta tänka på honom; o! natt och dag stod han med lefvande drag för min fantasie, men likvisst alltid i skepnad af en innerligt älskad broy, ty annorlunda hade ännu aldrig min inbillning föreställt mig honom. Huru öfvermåttan lägnade mig icke de varma hälsningar jag ifrån honom, genom hans far erhöill, en sådan dag, syntes mig verkligen såsom en högtid, den mitt hjerta med sann glädje firade. Men snart kom åter en ny vår, och med den nya blömmor, och ny glädje. — Huru tillfredsställd emottog jag ej det beröm min lilla spegel lemnade mig, emedan den tydligt sade hvilken fägnad min ovanliga utbildning och fägring skulle förorsaka den efterlängtrade R. — Jag hade verkligen icke anat falskt; mina liljor och tulpaner stodo just i full blom, då han tidigt en morgonstund, åtföljd af sin Far, insteg i den renglänsande lilla salen; med öppnade armar, och full utspruckne rosor på kinderna flög jag i ett språng emot honom. Men nu var icke längre tid att bida inne; arm i arm flögo vi nu genom

trädgårdens gångar, ty hvarje planta, hvarje välkänd plats, skulle ju beses, och efter den evighetslånga frånvaron igenkännas. — Efter slutad promenade, uppsökte vi nu ett säte, under skuggan af en täck syrenhäck, men nu kunde R. icke längre afhålla sig, att med det mest innerliga välbehag yttra sin glädje öfver att återse mig: ”så vuxen, samt så oändeligt täck och vacker; ja, min ljuftva Caroline (den egnare benämningen hade redan sommaren förut, utan ceremonie antagits) du är verkligen en så schön ros, att hela vår stora stad, sammantagit alla sina skönheter, icke skulle kunna framvisa en enda dylik; men säg, har du väl under min frånvaro ihågkommit mig så ofta, som jag vid min afresa bad dig om, och så ofta jag sjelf påmint mig dig?” — ”O Ludvig! hvarje minut, natt och dag, drömmande och vaken, kunde du väl någonsin tänka annat, då du vet huru mycket, ja oändeligen mycket, jag håller af dig.” — ”Ja, jag vet det, jag känner det, min dyra ömt älskade flicka, likasom det äfven utgjort min innerliga sällhet;” och vid dessa ord slöt han mig plötsligt i sina armar, samt tryckte på mina läppar, en den mest brännheta, dröjande kyss. — Detta var första gången, han gjort ett dylikt tillgrepp; med förskräckelse slet jag mig ur hans armar, mitt samvete sade mig tydligt, det en sådan kyss innebar långt mer, än en varm broderskärlek. — Med förvirrad och nedslagen blick bad jag honom nu att åter uppsöka salen, hvilket han äfven i mitt sällskap gjorde. Huru helt annorlunda än förleden sommar kände jag mig icke härefter till sinnes, vid hvarje besök han under sin sommarvistelse hos fadren gjorde.

de oss; huru kärleksfulla voro ej de blickar, hvarmed han ständigt betraktade mig; och huru ömhetsbevisande hvart enda steg han för tillfredsställandet af mina önskningar gjorde. — Att vi hvaradera af allt hjerta älskade, blef oss med hvarje dag tydligare, ehuru nu mera alldrig ett ord, förrådde våra känslor. — Men åter inträffade den så mycket fruktade dagen för hans afresa; med bekymret måladt i sitt sköna anlete infann han sig hos oss. "Hör min dyra Caroline," yttrade han, då vi hand i hand sutto i en af trädgårdens berceauer, och jag skälmskt uti hans ficka höll på att inqvartera en liten redan förvandlad smörblomma, får jag nu åter med hopp om dess uppfyllelse, af dig taga det varma trogna löftet, att du under min frånvaro, ofta, ja mycket ofta skall tänka på mig, att du, med ett ord alldrig skall glömma honom, som tillstår att han älskar dig öfver allt annat i verlden, som evigt bär din bild inpräglad i sitt hjerta; säg, får jag det?" — "Ja," hviskade jag, med darrande läppar, "det får du, ty jag minnes dig verkligen ständigt." — "Vill du deruppå" bad han, "gifva mig den godvilliga kyss, jag med så mycken förebråelse en gång emot din vilje beröfvade dig?" Jag slog båda händerne om hans hals, samt tryckte nu en verkligen sjelfvillig öm kyss på hans älskade läppar; han tryckte mig härunder med obeskriflig innerlighet till sitt bröst; yttrade ännu några ord om den lycka han genom min rena kärlek erfor, samt hastade att hos min far, hvilken just nu ifrån sina ägor hemkom, göra sitt afskedsbesök. Några veckor derefter, erhöll jag genom min fars egen hand, ett bref, adresserat till honom, men med innehåll egenteligen till mig.

Han upprepade deri, den alldrig slocknande kärlek, han så innerligt kände, och vid sin afresa redan uttalat för mig; bönföll i vördnansvärda ord om min fars välsignelse till den förbindelse han med mig önskade ingå; omtalar, huru han nu änteligen hoppas erhålla en mera indrägtig syssla, hvilken högst om ett år, torde sätta honom i tillfälle att se sin varma önskan, emottagandet af min hand, uppfyllt.

Ehuru ogärna, emedan han nogsamnt betänkte olikheten af våra stånd, äfvensom min alltför stora oerfarenhet af verlden, instämde min far dock i våra önsknningar. Han yppade nu för mig det anbud ortens unge Länsman, hvilken i vårt hus åtskillige gånger sett mig, gjort i afseende å erhållandet af min hand. Medgaf, huru mycket tillfredsstäldare antagandet af samma anbud skulle gjort honom; men, som hans kärlek till mig, öfvervägde allt annat, och han alltför väl insåg, huru högt mitt hjerta talade för R., nedkallade han nu, i Faders känsla, öfver oss, den Högstes välsignelse. O! huru litet kunde jag föreställa mig, att några veckor derefter, invid den dyre fadrens dödssäng, de sista välsignelser af hans älskade läppar, öfver mig skulle uttalas. En häftigt ådragen förkylning lade honom plötsligt på den sjuksäng, hvilken han först såsom död, lemnade. Under den gränslösa smärta mitt hjerta deraf led, erhöll jag i ett ömt bref ifrån R. nya försäkringar om hans kärlek; han beklagade af allt hjerta min förlust, sade sig om några veckor hos mig inträffa, för att munteligen med mig kunna öfverenskomma om de åtgärder hvilka, i anseende till min öfvergifna be-

lägenhet blefvo af nöden, och hvilka isynnerhet lågo honom ömt om hjertat. Efter knappt tvenne veckar, erfor jag verkligen sällheten af hans ankomst. Gud! hvilken salig känsla ingaf icke under min inträffade olycka, återseendet af den så högt älskade; men, som tiden för hans besök blef alltför kort, medhants blott i hast öfverenskommas om den flyttning han för mig, till en min aflägsen, och i S* boende slägtinge, föreslog, och om hvilken han vid sin återkomst genast ville arrangera. Huru gerna följde ej mitt hjerta dessa råd, i hvilka jag ju såg så tydliga bevis på hans fortfarande kärlek. — Men jag fortgår nu blott till verkställigheten af min inflyttning. Redan den kommande Julen såg mig installerad i mitt nya hem, hvarest, under en gammal godsint frus skydd, och i åtnjutande af den utsägligt älskades ömhet, min häftiga sorg efter min far, snart mildrades. O! huru lyckligt försvann ej ett helt år, tillbragt i den största enslighet; ty R:s ofta uttalade önskningsar att icke söka något umgänge, eller visa mig i verlden förr än han sjelf der skulle införa mig, efterkom jag af allt hjerta gärna, isynnerhet som hans täta, alldagliga besök så rikeligen ersatte mig hvarje dylik uppoffring. — Sålunda förgick som sagt ett år, då älven R. oförmodadt erhöill det pröfvande slaget af sin fars förlust; han nödgades i anledning häraf, på några dagar lemna S*, för att jemte den sista skyldighetens iakttagande emot den alledne, personligen blifva i tillfälle att iordningställa sina affairer, samt emottaga det honom lemnade icke obetydliga fäderne-
arí.

Min saknad under hans fyra veckars långa bortavaro, kan ej beskrivas; min enda och kära sysselsättning blef härunder smekandet, och betraktandet af det älskade portrait han vid sin afresa llemnade mig. Huru ifrigt räknade jag icke dagar och timmar till hans återkomst och huru ömt ilade jag icke att slutas till hans bröst, då den lyckliga timmen ändteligen slog. Men plötsligt tyckte jag mig någon tid efter denna, förmärka huru alltid längre och längre mellanskof uppstod, emellan de besök han hos mig gjorde, äfvensom huru han mer och mer sällan vidrörde ämnet om vår förening, ehuru den Häradshöfdinge-syssla, hvaruppå han i längre tider gjort sig hopp redan var honom gifven. Att jag i nämnde fall måste förbliwa passiv blef ju naturligt. — Långa aftnar hvilka han fordom under den stilla kärlekens lycka tillbragt hos mig, passerades nu af honom uti stadens bullrande hvirflar, ty än kunde den bjudningen och den balen, eller soupéen hos den, icke afslås; hvaraf ofta hände, att jag under hela långa veckar gick i mistning af hans älskade sällskap. Men, likväl kunde jag deraf icke hos honom ana någon hjertats förändring, emedan merendels efter hvarje dylikt uteblifvande, hans ömhet, om möjligt sågs fördubblad, och han ofta vid dylika kärleksutbrott, föreföll mig till öfverdrift känslig och öm.

Under tillit på hans tro, hvilken jag numera gjorde mig verkeligt samvete af att misstänka, försvann åter några veckar. Sommarn kom, och med den nytt lif hos mig, ty emot hösten skulle jag ju bestämt kunna betrakta mig som R:s lyckliga maka. Hans oftare inträffade resor, samt längre ute-

blifvande läste nu mindre än någonsin min uppmärksamhet, ty, jag visste ju bestämt det hans tjenstebetättning fordrade ett tidtals aflägsnande ifrån staden. — Huru träget satt jag icke nu, ifrån morgon till qväll, sysselsatt med bearbetandet af de flerfalldige linnen, hvilka för vårt gemensamma lilla hushåll skulle blifva så behöfliga, och hvarom R. så godhetsfullt besörjt. — Med hvilken fågnad såg jag icke min flit belönt genom stundligt uppväxande packar af dylika förnödenheter. Sommarn var nu liden mot slutet af Augusti, och äfven jag snart hunnen till slut med mina små göromål, då en sen aftonstund R. oförmodadt hemkommen ifrån en landtresä, oväntad inträdde till mig. — Jag var helt ensam, emedan mitt åldriga beskydd under qvällens ledighet gått att hos sin grannfru bortprata några timmar. — Glädjen att så oförmodadt återse den älskade, var verkligen obeskriflig, jag låg under flera timmar i den skymmande aftonen med den hjertligaste tillfredsställelse slutet i hans fast omfattande armar, och kände mig under åtnjutandet af hans ömhet, och i ymnighet slösade kys-sar, öfvermåttan lycklig. — Men — o Gud! hvilken skamrodnad glödde icke på mina kinder, då jag derefter uppvaknade till sans, hvilka bittra tårar öfversköljde icke dess brand, då jag kom till besinning af min svaghet! Åratals styrka och samvetslagn, hvar hade de på ett enda ögnablick försvunnit? — Hvarken R:s ursinniga ömhet, eller lugnande föreställningar kunde återbringa mig den saliga frid, hvilken intill denna afton, så ljust ägt sin boning i mitt bröst. Hvilka fasliga tider följde icke på denna olyckliga dag; ångrens tårar, ehuru alldrig så

heta, kunde dock icke godtgöra mitt felsteg. — Med hvilken förskräckelse erfor jag någon tid här-
 efter rygtet om R:s betydningfulla umgänge i Hof-
 rådet B:s hus och huru smärtande blef mig icke
 nu, hans allt längre uteblifvande ifrån mig. — Då
 jag en dag, vid hans rart inträffande besök, under
 tårar, vågade fram med en fråga, angående hans
 täta påhälsningar hos Hofrådets, log han blott la-
 koniskt deråt, samt sporde om jag verkligen i dem
 kunde se annat än ett tvångfullt antagande af Hof-
 rådets plågsamma artigheter, och om jag kunde
 tro, det han på en varelse, dylik med den lilla
 gråtmilda enfaldiga Fröken B., på hvilken han väl
 kunde kosta litet gyckleri, ville, eller kunde offra
 en enda förnuftig tanke. Lugnad af dylika försäk-
 ringar, emotsåg jag åter i hoppet ljusare tider, —
 då till min ousägliga förskräckelse, jag i hast upp-
 täckte de rysvärda följderna af min svaghet. —
 Jag hastade nu att delgifva R. mitt bekymmer, i
 hopp att han med allra första skulle skrida till
 fallbordandet af vår förening, men, o Gud! före-
 ställ er min förtviflan, då han med någon häpnad
 i sin blick förklarade mig densamma på ännu nå-
 gra år icke kunde försiggå, emedan han nu me-
 ra icke såsom förr, berodde af sig sjelf; att en äg-
 tenskaplig förening i hans nuvarande omständig-
 heter, skulle på hans framtida lycka lägga ovilkor-
 liga band, samt att han, för att om några år kun-
 na uppfylla sin förbindelse till mig, nu borde be-
 gagna sig af all sina förmäns gunst, hvilken helt
 och hållet skulle beröfvas honom om han nu re-
 dan, efter att så nyss hafva blifvit tjensteman, på

husliga angelägenheter skulla förspilla sin tid. — Himmel! och detta sade mig nu sjelf min älskade R., hvilken ju förr dess heldre bordt hasta till godtgörande af sitt brott. Min sorg blef nu verkligen gränslös; då och då erhöll jag väl ännu glädjen af hans besök, äfven som ofta, uti hvarjehanda dyrbarheter, bevis på hans tillgifvenhet, men det för mitt hjerta mest talande uteblef med hvarje dag mer och mer. O! huru grymt kände jag icke nu, det hans kärlek för alltid var mig beröfvad; huru tung var icke den suck jag ifrån mitt sömnlösa läger sände honom, som varit mig allt, och hvars ömhet jag nu helt och hållet nödgades försaka. Med hvilken fasa emotsåg jag icke dageligen den tid, hvilken inför världen skulle förkunna min vanära, då till fullkommandet af min smärta jag för tvänne dagar sedan emottog bekräftelsen af rygtet om hans förening med er, och hvars sanning jag beslöt, att af edra egna läppar afhöra. — Ni! ni! skall bestämma mitt ve, eller väl! ni skall beröfva, eller återgifva mig, icke mitt hjertas sällhet, ty den är för mig för evigt försvunnen, men min heder, mitt arma, oskyldiga barn, sin far. O! talar icke min olycka, min förtviflan till ert hjerta, då! då! är jag förlorad; då skall vanärens frätande tistel i ymnighet sprida sig öfver den kulle, hvaröfver eljest en vänlig blomma kunnat vagga, och hvarunder ett lidande hjerta, i frid kunnat upphöra att slå.”

Du finner således här min älskade Emilia! den hårda anledningen till Rosas lidande; o! huru föförespående talade icke hos mig hvarje sammanvaro med R., om den olycka hans umgänge här i

huset skulle medföra. Huru smärtande blir icke nödvändigheten att om allt detta underrätta de sörjande föräldrarne, men det blir ju likväl ett fall, hvilket länge icke kan undvikas. Arma Rosa! arma Rosa! så var då ditt unga oskyldiga hjerta utsedt att erfara smärtan i dess fasligaste vidd! Kan det väl vid påminnelsen om den så sannt älskades nelliga förhållande, någonsin lugnas. Arma Rosa. — Klockan är redan öfver fyra; hon ligger ännu i samma dvala, hvarur hon endast af mig störts, för att njuta den anordnade medicinen. Hvilken dödsstillhet råder ej häromkring; den störes knapt af urets matta slag, hvilka långsamt beräkna de skri-dande timmarne. Men, nu smyger sig älven som bäst på yttersta tåspetsen den vänliga Bata in, för att, som hon säger, aflösa mig, och som sömnen verkligen på mina ögon gjort anspråk, hastar jag att i följd af hennes goda råd, på några ögonblick njuta en behöflig hvila.

Den 14.

Åter tvänne långa dagar, under hvilka den stackars sjuka njutit nästan alldeles ingen ro. Då hon i går morgons uppvaknade, lät hon genast kalla Hofrådinnan; bad derefter med vänlighet alla närvarande, mig undantagen, att på en timma aflägsna sig, hvarefter hon med båda händerna omfattande den älskade modrens hals, småningom ledde samtalet på R. "Du längtar väl att se honom mitt barn," frågade Hofrådinnan, kyssande de ljusa loc-

karne, hvilka så herrligt vågade kring den bleka kinden, "säg, önskar du att han eftersändes? Älven han har redan sjelf åtskilliga gånger under oro efterfrågat ditt tillstånd." Rosa teg ett ögnablick. "Han!" upprepade hon nu med hemsk röst, "o nej! nej! din Rosa önskar visst icke att återse honom, och, skulle älven i hennes bröst en dylik längtan uppstå, så vill och skall hon med all magt förqväfva densamma. Men, min älskade mor, jag har nu låtit kalla dig, för att af dig undfå ett löfte, hvarom jag så ömt bönfaller; lemna du mig det, om älven smärtan i ditt hjerta någongång annorlunda ville påyrka? säg, kan jag verkligen öfverlemna mig till detta kära hopp?" — "Ja! min Rosa!" yttrade Hofrådinnan, tryckande den hulda varelsen till sitt bröst, "det får, och kan du med full tillit." — "O!" yttrade Rosa, "hvad jag under all min smärta, likväl då känner mig lycklig, du förlåter såleds upprigtigt såsom din Rosa gör det, den högst beklagansvärde R., hvilken under hycklad kärlek bedragit hennes arma, lättrogna hjerta. Och nu delgaf, under tillkämpadt lugn, hon, den afbleknade förvånade Hofrådinnan, hela det rörande innehållet af Mansell D:s skrift. Efter detta sinnes utmattande, förföll hon åter i en dödlik slummer, hvarunder endast det sig tätt höjande bröstet under flere timmars tid, tillkännagaf lif. Älven denna dag har framskridit utan annat yttrande än högst en begäran efter den dryck, hvarmed hon ständigt önskar svalka de brännheta läpparne, och hvilken Hanna och lilla Victor under tysthet täfla att hinna uppfylla. Hofrådinnans smärta är gränslös. Att hennes inre kämpar med de bitt-

raste känslor emot honom, som så nedrigt orsakat hennes barns olycka, synes klart, ehuru löftet till den älskeliga varelsen, att qväfva deras utbrott, i mäktiga bojor binda dess svall. O! måtte lyckligare tider snart komma att skingra de moln, hvilka så mörka sammanskokat sig på denna älskvärda familles himmel; huru grämmande känner jag ej för närvarande det hårda, uti att med den bästa vilja endast kunna önska, men ej åstadkomma något verksamt godt.

Den 18.

Hvilken glädje Emilia, Rosa förmår redan i dag sittande emot sin sängkudde, betrakta himlen, och dess herrliga rena blå. Huru berusad ses hon ej af den lyckliga natur-förändring hvilken under dessa dagar yppats. Takdroppen, hvilken utan uppehör, i tusende klara skiftningar faller utanför fönstret till hennes lilla rum, småfoglarna, hvilka under munter flygt slå sina drillande sånger i luften, solen, hvilken ur sin långa dvala ändteligen vaknat, att kring verlden sprida nytt lif och sällhet, allt detta tyckes med underbar kraft inverka på hennes sinne. — Med hvilken hänryckning blickar icke hennes tårfyllda öga upp emot himlens hvalf, så länge och så trånadsfullt, tills det berusadt af dess klarhet icke längre förmår uthärda den bländande glansen. — O! hvad jag af denna själens sysselsättning redan hoppas mycket godt; skall något i verlden bringa den till lugn och friskhet, blir det säkrast betraktandet af Guds

sköna natur, hvars obetydligaste uppenbarelse på hennes hjerta alltid gjort ett så djupt intryck. --- Hon har i dag yttrat ännu en varm anhållan till Hofrådinnan, nemligen, att på ett ögnablick kunna få se Mamsell D., om hvars igeufinnande brefvet tydligen upplyser. — Med möda har Hofrådinnan häri kunnat utverka helst en par dagars uppskof, emedan Rosas längtan elter detta besök, verkligen varit obeskriflig. Hon har likaså, till min stora förvåning, i anseende till det hopp om tillfrisknande hennes krafter nu, om någonsin tyckas gifva, mycket talat om sin föerestående död samt sin önskan att ännu en gång före densamma se R. — Att hennes plan är en återförening mellan honom, och den beklagansvärda Caroline, blir mig alltför begripligt, ehuru jag likaså litet som på en återupplefvande kärlek de sistnämnde emellan, tror på de förstnämndes realisering. Jag frugtar endast att detta påtänkta möte alltför mycket kommer att uppröra den arma Rosa, hvarföre jag älfven ärnar upplordra all min öfvertalningsförmåga, att, om möjligt helt och hållet afböja detsamma. O! med huru våldsam samt qväld känsla har jag icke i afton hört Rosa, till sina syskon, hvilka sorgsna omringat hennes säug, göra sina små dispositioner; huru ymnige och bittra runno icke tårarne utför de smås kinder, då de under högljudda snyftningar försäkrade sig af all denna grannlåt vilja äga *intet*, endast de finge behålla sin älskade Rosa! — Hon tyckes likvisst vara fullt öfvertygad om att snart nödgas jemna oss, hvilken tro hon älfven med lugn söker öfverflytta till sin omgifning. Gud! det vore ändå grymt, grymt! om hon så ung, så älskvärd, så god,

genom en så hård anledning skulle blifva ett rof för den kalla, oblidkeliga döden; hvilken smärta skulle icke ett sådant slag förorsaka de redan mer än djupt sörjande föräldrarne.

Den 21.

Det så mycket fruktade mötet inellan Rosa och Mamsell D. har då likväl, oaktadt mina ömmaste föreställningar, försiggått; arma Rosa! hon har nu, jemte uppoffrandet af sin egen timmeliga sällhet, sökt förvärflva lugnet åt den, hvilken hon, hårdt och oskyldigt nog förebrår sig hafva beröfvat hela dess lils lycka. — Redan dagen efter det min sednaste skrifvelse till dig daterar sig, förnyade, med hänförande förmåga, Rosa sin önskan om Mamsell D:s eftersändande, hvilken begäran Hofrådinnan började göra sig samvete af att så länge emotstå. — Föreställ dig då Emilia, vår förvåning, att vid hennes ankomst upptäcka en varelse, skön och utomordentligt täck, på hvars liljehvita, fullkomligt färglösa sjuttonåriga drag, den omisskänneligaste smärta sågs lägrad. Himmel! ett så oskuldsfullt men tillika af lidelser hjertskärande utseende, för enadt med den förskräckeliga belägenhet hennes späda figur utvisade; jag kunde omöjligt vid denna anblick neka mina tårar, att ymnigt och deltagande nedströmma. — "Jag är kallad" ljud hennes darrande röst, "att" Men, nu hade äfven Hofrådinnan med ögonen fyllda af klara skimrande tårperlor, under vänlighet närmande sig henne, fat-

tat hennes hand, samt ledsagade henne, det olyckliga arma offret, in till sitt eget, icke mindre olyckliga lidande barn.

Hvad under de tvenne timmar, dessa helt och hållet ostörda, samt öfverlemnade till hvarandra föreföll, blef för oss alla okänt. — Rosa tyckes likväl, efter detta sammanträffande, äga vida mera lugn än tillföre, hvaraf jag allt skulle hoppas rätt godt, vore det blott icke förenadt med så mycken inom sig slutet dysterhet. — Hennes längtan att komma ut till det yttre större och solglada rummet, har i dag varit stor, hvarföre hon äfven, ehuru fruktlöst, gjort ofta förnyade försök att lemna sängen. — O Emilia! huru ljuft, huru saligt är ej att se, den oändeliga kärlek, hvarmed de yngre syskonen omfatta den älskade. De äro allesamman outröttlige i omsorger för hennes bekvämlighet; till och med Leontine har under dessa tider med den älskvärdaste sjelfförsakelse uppoffrat ända till sin behöfliga hvila, för att i hvarje ögonblick kunna vara för den sjuke till hands; likasom den lilla själfulla Hanna oafvikligt och bestämdt så natt, som dag, tagit sin plats uti en invid den sjukas säng stående stor ländstol, derifrån hon minnutligen är i tillfälle att hörsamma systrens ofta knapt halft uttalade önsknningar.

Friherrinnan har i dag varit att efterse den sjuka; hvilken sällhet genombäfvade icke hela min varelse, vid åsyn af henne, den hulda och, huru ugnande för mitt sinne skulle ej vid all den mig omgifvande smärta detta kära besök blifvit, endast det för mig icke medfört en alltför liflig påminnelse om mitt eget öde! — Friherrinnan öfverlem-

nade nemligen till mig med den innerligaste modersglädje, det bref hon med dagens post, till mig adresserat, ifrån sin son erhållit, och af hvilket hon naturligtvis trodde jag skulle erfara samma hjertliga fröjd. — Men, o Emilia! huru sorgbeklädd föreföll mig ej hvarenda bokstaf, mitt tårfyllda öga utur det rosendoftande prydliga brefvet varnade; med hvilken pinande känsla uppfattade jag ej de ömma uttryck denna för mitt hjerta så helt och hållet främmande varelse under likgiltig artighet dittecknat. O! Rosa! Rosa! jag, och icke du, borde kämpa ödets lek, med den oförsonliga härjarn — döden. Jag borde vara offret, jag som på jorden äger intet, intet föremål som med smärta skulle sakna, eller minnas min bortgång, ty han! han allena som måhända med sann känsla skulle gjort det, hvars bild ofördunklad lefver i djupet af min själ, äfven han! äfven han! missförstår mig, och gäcker under hån, den djupa tårande försakelse jag i följd af min pligt gjort af hans kärlek och mitt eget för evigt försvunna lugn.

Den 24.

“Ty jag vill ledas dit, och hvila der,
Och se hur skön, och glad naturen är,
Och frojdas än en gång åt land och sjö,
Och sen i våren der jag lefvat do.”

R-b-g.

Under de få ögonblick jag möjligen kan undanstjäla den i djup dvala försjunkna sjuklingen, hastar jag att i några rader delgifva dig den underbara tilldragelse, hvilken nyligen på ett så sär-

deles sätt kommit att uppväcka allas vår synnerliga oro! Som jag ju omnämnde, syntes vår älsklings krafter på temmeligen god väg, att under en noggrann vård återvända, äfvensom hennes unga sinne med ovanligt interesse redan började fästa sig vid hvarjehanda henne omgifvande föremål, isynnerhet sådana, hvilka vittnade om de kära syskonens stundeligen mot henne iakttagne uppmärksamhet, hvarföre hon till och med under stilla vänlighet och tydligt nog, för att tillfredsställa de små, någongång sågs sysselsatt med betraktandet af, än en nyligen fabrikerad liten docka, än en fin teckning öfver hennes älskade Liljedahl, copierad af Leontine, ifrån blotta minnet, än en liten af Adolf förfärdigad, i papperssegel och pärtmaster utrustad barkbåt, hvilken af den älskade systren nödvändigt först skulle beses, förrän densamme i den yngre brodrens sällskap, kunde uti gårdsputtarne proberas; hvaraf allt, med ett ord, vi, hennes öfriga omgifning, med största tillfredsställelse emotsågo den alldrabästa utgång; då i går på morgonen lilla Adolf med ett af glädje strålande anlete plötsligt i hennes rum inträder, medbringande en grön qvist, den han skälmskt gömmer under sin sourtout, men närmande sig Rosa, med den mest förnöjda mine sagta nedlägger på hennes kudde. — Rosa hade knapt sändt en blick på den välmenta gåfvan, hvarigenom den älskeliga brodren trodde sig förorsaka henne en så ren glädje, förrän hon, under ett högt utrop, likblek neddignar mot hufvudgården. — Jag ilade i ögnablick till, för att efterse anledningen till den så oförmodadt inträffade olyckan, då en murgrön, ja Emi-

lia, verkligen en frisk och herrlig murgrönsqvist var det föremål, som till min stora bestörtning här mötte mina ögon. — "Himmel! hvar har Adolf väl kunnat erhålla denna?" var min första häpnad fråga till den darrande gossen, hvilken med ångestsvetten på sin panna stirrade på den arma systren; "säg, hvem har väl lemnat Adolf densamma?" — "Min Gud!" suckade han nu, jag har sjelf brutit henne der nere, på gården, just under Rosas eget kammarfönster, der en ännu längre, mycket bladrika-re ranka spirar upp mot sjellva muren; Mathilda kan sjelf se den, om Mathilda öppnar dubbelrutan, Ach min Gud! min Gud! jag trodde mig härigenom göra Rosa så alltför lycklig, emedan hon redan flere gånger efterfrågat, om jag ännu icke upptäckt något grönt blad eller grässtrå." — Och vid dessa ord började han att rätt bittert gråta. — Rosa, hvilken under hans klagan småningom återhämtat sig, grep nu med svag hand efter qvisten, den hon under ymnigt nedrullande tårar sorgfullt betraktade; "haf tack min dyre Adolf," hviskade hon sluteligen med matt röst till den nu högt snyftande brodern, "haf hjertlig, hjertlig tack, för det herrliga första gröna, hvarmed ditt älskande hjerta velat fägna mig. Rosa skall aldrig glömma detta bevis på din ömhet och kärlek;" och nu slöt hon med darrande arm den förvånade gossen till sitt tätt flämtande bröst. "Ser du ej," tillade hon, då tårarne hos den gråtande brodern ännu icke ville upphöra, "ser du ej, huru Rosa gråter af ren glädje, ty någonting så skönt, så kärt, som denna gåfva, väntade hon sig sanneligen ej." Adolf som af hennes tröstefulla ord för

sin förskräckelse verkligen hämtat den största vederqvickelse, började nu sjelfmant berätta huru han redan länge tyckt sig se, en gråaktig oansenlig strimma längs muren tätt under hennes fönster bana sig en väg upp, men att han i anseende till sin öfvertygelse det denna endast varit någon remna i muren dock ej fästat uppmärksamhet därvid, förr än för ungefär en vecka tillbaka, då han till sin förundran märkt densamma antaga en grönaktig färg, hvarföre han med mera ilver börjat undersöka saken, och slutligen funnit det vara en grönskande växt hvilken han derefter i afsigt att genom dess oförmodade öfverlemnande, fägna Rosa, under tysthet dageligen iakttagit; och emedan han till sin innerliga glädje samma dag funnit dess blad så skönt utslagne så han, för att vinna sitt ändamål — Rosas tillfredsställelse — tyckt den icke kunna hinna till en högre fägring, och således under skyndsamhet hastat, att till uppmuntran för henne, bryta en stjerk deraf.' — Att denna växt icke på något omedelbart sätt der kunnat framalstras, blef mig väl alltför begripligt, äfvensom mitt anande hjerta mer än bestämdt sade mig den högst sannolika anledningen till dess inympande i muren, och likväl allt detta oaktadt verkade det oförmodade i sjelfva händelsen, så besynnerligt och smärtsamt på till och med mitt sinne, så långa timmar derefter jag knapt ännu kunde fatta denna som jag tyckte verkligen underbara tilldragelse. — Huru lifligt återkallades icke genom denna oskyldiga anledning i Rosas minne den för henne så lyckligt försvundne sommarn, huru mången rosenklädd bild af sällhet, den hon i följd af dessa

tidens frid, under salig njutning hyllat i sitt hjerta, stod icke nu der naken och vanprydd, blottad på all lifvets glädje. Arma Rosa! huru grymt och förtuspående talade icke den hemlighetsfulla ranken, hvarmed just du, invid den älskades sida, skulle bekransas, om din okända framtid; af hvilken oförklarlig och smärtsam känsla genombälvades icke, äfven i samma ögonblick, hela min själ, hårdt nog anande, eller rättare, frugtande någon, i anledning deraf, ovilkorligt tillstötande olycka. — Eftermidd. tillbragtes af Rosa till det mesta, med ett temmeligen lugnt genomläsande af de många kärleksfulla bref hon af R. erhållit; äfvensom tourvis betraktandet af hans portrait, samt den olyckliga murgrönsqvist, hvilken till hennes åskådning uti ett glas friskt vatten stod täck och återupplifvad framför hennes säng.

I dag förmidd., sedan solen hunnit sin högsta höjd, och Rosa länge under tysthet fingrat och beskådat den gröna qvisten, satte hon med obegriplig kraft sig upp i sängen, anhöll hos Hanna, hvilken derinvid på en liten pall fannts sysselsatt med sin docka, om sina framliggande klädesplagg, hvarefter hon, med hennes tillhjälp, började påkläda sig. Som jag bestämt trodde hennes önskan i anseende till de tilltagne krafterne, vara att få hvila olvanpå täcket, nalkades jag, under en varm tacksägelse till Gud! för denna synliga förbättring, att med innerlig fröjd fullborda hennes klädsel; men föreställ dig min förvåning, då hon derefter med båda armarne slutne om min hals, med det ömmaste, mest genomträngande smek, bönföll om, att af mig blifva ledd till det yttre rummet, der hon i den herrliga, renare luften,

skulle i solvärmen få uppfriska sina krafter. — Som jag likvisst på eget ansvar ingalunda vågade tillstyrka eller uppfylla denna enträgna begäran, men jag tillika af hjertat, om möjligt var, ville efterkomma hennes önskan, hastade jag att på ett ögnablick uppsöka Hofrådinnan — hvilken olyckan fogade att då skulle finnas i köket, der hon med egen hand för sin älskling höll på bereda en smaklig sjukdryck, för att härom rådfråga henne. Men, kan du göra dig begriplig min förskräckelse att vid min återkomst finna Rosa, den kraftlösa vanmäktiga Rosa, uti det yttre stora rummet djupt nedsjunken utom det lilla öppnade dubbellönstret, derifrån hon nu med döende blick, girigt slukade hvarje för hennes öga sig uppenbarande föremål. — ”Himmel! Rosa! hvad gör du?” utropade jag, under det jag med den gränslösaste oro ilade till hennes sida och nu sagta, men kraftfullt drog henne undan de henne alltför kämbart omsusande vårflägtarne; ”hvilket företag! och huru har du väl hjerta att smärta dem som älska dig, med ett dylikt blottställande af ditt lif, blott för att tillfredsställa en otillbörlig ögonblicklig längtan.” Jag kunde, hindrad af en våldsamt mig påkommen darrning, ej tillägga ett ord, mina af ångest och ångslan frambrytande tårar, förklarade tillräckligt nog till hvilken grad mitt hjerta missbilligade detta steg. Rosa hade härunder, lutad emot mitt bröst, iakttagit den oafbrutnaste tystnad; hon upphöjde nu det täcka seraph-hufvudet, smög sin hand mot mina ovänliga läppar, och bad med den saktmodigaste, ljufvaste röst: ”Vredgas ej, min ömt älskade trogna Mathilda! O! misstyck ej det företag hvartill den

outsägligaste längtan efter skådandet af Gnds natur, drivit mig; ty, jag måste, jag måste ju likväl dö; jag känner det alltför säkert, jag måste snart, snart lemna eder alla! och, "tillade hon med en suck, "allt, som gifvit mitt hjerta glädje och sällhet. O! skulle väl du! du, som sjelf så sannt fattar rikedomen och mångfallden af vårt ursprungs allmagt, icke unna din stackars Rosa att helst en gång, ännu en enda gång njuta saligheten af hans mot sina barn visade nåd; ser du der, den herrliga himlen med sitt ljusa skära blå! känner du ej solen! huru mildt hon sprider lif och värme och glädje, ja, ända till din fattiga döende Rosa; ser du ej dessa gröna åkerfält, detta försilfrade haf, hvilka, befriade ifrån sin isiga massa, hvar på sitt fält tyda nytt lif och fortkomst; hör du ej den sorlande bäcken, hvilken obehindrad och munter rinner fram ur jordens kyliga brutna gömmor! och kan du ännu, vill du ännu derefter låtsa vrede mot din arma vän, som snart, snart icke mer äger förmåga att njuta en enda af alla dessa den högstes välsignade gåfvor. . . . Men nej, Mathilda! du tillgifver henne säkert, och det af fullaste hjerta, den förskräckelse hon oförtänt nog, icke var beredd att härigenom åstadkomma dig." Härefter bad hon med mildhet mig åter ledsaga sig till sin säng, emedan hon efter detta bemödande kände sina krafter betydligt aftagne; lemnade till den på bordet sig befintelige Murgrönan, jemte en varm kyss, en helsing ifrån den långsmed muren uppspirande syskonplantan, den hennes uppsökande blick alltför tydligt varsnat; samt har för resten, under det största lugn, men med den synbaraste mattighet, under

jemn dvala tillbringat hela eftermiddagen. — Läkarn, hvilken under Rosas opasslighet, flere gånger på dygnet varit att elterse förändringen af sjukdomen, har nästan sagt, ifrån dess första period iakttagit en högst förbehållsam, nedslående tystnad, hvaraf vi, hennes bekymrade omgifning kunnat hoppas allt för litet godt. — Äfven honom anförtrorde jag i dag, under enskildt samtal, Rosas företag, det jag af frugtan att onödigt smärta de ömma föräldrarne, för dem försigtigt förteगत. "Gör just intet till saken" inföll med lugn mine den erfarne gubben, "kunde till och med en liten stund, en så varm tid på dagen, endast krafterna det medgåfve, taga lindrig motion i vagn, ty feberdagarne äro redan längesedan förbi, och återkomma heller icke mera. Det är nu endast bröstet, hvilket erfarit en dödande skakning, som bör halvas noga afseende på, men, för hvilket jag verkligen frugtar all medicin blir låfängt använd. Har ännu alldeles intet tecken till blod derur visat sig?" frågade han nu med betänklig mine. "Nej, icke märkligt." — "Nå Gud gifve ett så sällsynt fall här kunde inträffa, men det är högst otänkbart." Var emedlertid ytterst vaksam att vid första störning, hvilken ovilkorligen till någon del måste försiggå, använda den i dag föreskrifna medicinen, samt låt vidare genast lemna mig underrättelse;" och härmed strök han på foten. — O! måtte endast den redan hemskt inbrytande natten lyckligt försiggå, och den sjukas plågor icke i alldeles för hög grad komma att pröfva det ömma känsliga moders-

sinnet, hvilket af inga föreställningar låter sig hindra, att åter genomvaka denna natt hos den arma!

Den 25. — *Middagstiden.*

Ingen förändring; samma kraftlöshet, och samma lugn. Den sjuka har allt sedan i går icke yttrat ett ord, men tillkännagifver blott med det ljudvaste småleende, och en stundom till sin omgivning svagt uträckt hand, sitt varma erkännande af deras omsorger för henne. Det arma bröstet arbetar tungt, och tyckes endast erfara någon lindring medelst ett ständigt upphöjande af hufvud-dynorne. — Gud! hvilken jemmer; Hofrådinnan kan ej tröstas, och det bekymrade Hofrådet smärtas dubbelt af att till denna grad se sina älskade lida, utan att dervid äga förmåga till den ringaste del af hjälpa det onda. — Äfven den hjertliga Mamsell Stin-Lovis har under all denna ångest, uppbjudit sin yttersta förmåga, att på sitt vis skaffa den älskade någon lisa, — hvarföre geléeer och drycker så lenande och välsmakande som möjligt af hennes egen hand tillredde, och inburne, i rika förråder varierat på borden, utan att fastren i sin välmening fäst minsta uppmärksamhet vid, att desse oftast lika ovidrörde de dit inkommit — utburits.

Doctorn har tillbringat hela förmiddagen här; han har nu så öppet som skonande, samt derunder hänvisande till en allvis Försyn, förberedt de sörjande föräldrarne på en smärtsam utgång af sjukdomen, den han ifrån första ögonblicket, i anseende till dess våldsamhet, med fruktan emotsett. Allt hvad han till tröst och hugsvalelse, för så väl den

sjuke, som hennes omgifning säger sig kunna göra, är ett lindrande af de plågor, hvilka han för den förstnämnda enligt sitt samvetes öfvertygelse, vet af ingen dödlig makt kunna häfvas. — Föreställ dig i följd häraf Emilia, den gränslösa smärta som i medvetandet af allt detta, billigt nog fått rum i våra hjertan. — Men nej, — jag uppehåller mig redan alltför länge hos dig, då hon, den älskelige varelsen så oafvikligt behöfver min vård.

Klockan 11 samma dag.

Ack Emilia! huru troget har ej Doctors olyckliga förutsägelse inträffat; klockan 7 i afton, efter det Rosa, under större oro än vanligt, tillbragt dagen, kallade hon häftigt, i det hon med egen kraft våldsamt sökte komma upp, Hofrådinnan, hvilken högst bekymrad suttit invid hennes säng; hon hade knapt hunnit omfatta den förskräckta modrens hals, då ett förfärligt blodsvall störtade sig fram om de bleka läpparne. Hofrådinnans ångest blef härunder aldeles obeskriflig; den häftigaste skälva öfverföll hela hennes kropp, hvarvid jag i hvarje minut fruktade att se äfven henne, den af tårar och nattvak utmattade, nedfallen i vanmakt. Sedan jag såleds varsamt undanfört henne, hastade jag nu sjelf att med tillhjälp af min omgifning lemna Rosa den vård jag enligt Läkarens föreskrift visste vara för henne behöflig; hvarefter den ömsinte Doctorn äfven genast påkallades. — Men Gud! Emilia, skulle du, efter detta häftiga utmattande sett den aftynade blomman, hvit och skön som en

engel, med ömsom på mig, ömsom på den sig nu åter till krafter vaknande modren, rigtad blick, hvilken sednare vid betraktandet af sitt barns lidande väl icke skulle haft ett moders hjerta, om hon kunnat dölja den smärta hon erfor. — Hon satt nu åter tätt lutad till Rosas bröst och bortkysste med qvalet tecknad i egna drag, de fina svettperlor hvilka efter blodsförlusten svagt frambrutit på det älskade barnets panna. — Klockan är redan elfva; en oafbruten tystnad har, enligt Läka-rens uttryckliga föreskrift, efterträdt detta första utbrott, hvilket han bestämt förutsäger skall efterföljas af ännu flere andra; men, hvilka isynnerhet ovilkorligen skola försvåras, om icke den noggran-naste stillhet och tranquillité iakttages. — Nu, god natt min Emilia, jag måste åter hasta, att i sällskap med Hofrådinnan, hvilken ej kan förmås öfvergifva sitt barn, uppfylla de kära skyldigheterna mot den älskade sjuka. — O! kunde du väl ana till det be-kymmer som omger din vän; huru varmt skulle icke äfven du, till den högste uppsända böner om deras lindrande, och sluteligen fullkomliga afhjel-pande.

Den 6 April.

“Hon kämpat ut, och dödens genius hvilar
Den svala vingen öfver hjertats brand.”

Vitalis.

Hon är ej mer Emilia, Gud! min Gud! och din Mathilda måste, måste verkligen, under smärtans utsägliga qval, och i fullt medvetande af sannin-gen uti dessa fasliga ord, här nedskrifva dem. —

Nej, hon är ej mer, hennes ljusa ande har ändteligen bunnit det hemland, om hvars rena fröjd, hvars salighet hon redan här nere ofta drömde. Du kan Emilia med den aldralifligaste inbillning icke göra för dig begriplig den ångestfulla förtviflan, hvilken under dessa tider i den fordom så lifnadsglada kretsen ägt rum, likaså litet som mitt bemödande att för dig tydliggöra densamma, någonsin skulle lyckas. Enligt hvad jag vill minnas mig hafva nämnt, hade ju redan en häftig blodstörtning utur det angripna bröstet visat sig, hvilken förorsakade oss alla en gränslös oro; natten derpå förgick likväl utan någon häftigare attaque, så till och med den utmattade engeln emot morgonen föll uti en lätt slummer. Då hon vid pass kl. 6 vaknade, yttrade hon sig känna sitt bröst betydligt lättare, än dagarne derförut, hvarlöre hon äfven sade sig af mig önska höra föreläsas någon god bok. Med hjertlig glädje uppfyllde jag denna begäran, under hvilken otta afbrutne sysselsättning dagen nästan förgick. Emot aftonen inslumrade hon åter flygtigt, men, uppvaknade omkring midnatten, med ett förnyadt anfall af störtning, hvilket ändteligen på lika sätt som förra gången eller genom användandet af samma medicin, sluteligen stillades. De trenne derpå följande dagarne, förgingo under djup oro, ty mattigheten hos den lidande var smärtsam, och förnekade henne ända till bruket af sina händer; likväl yppades härunder intet nytt anfall. Den trettionde tidigt på morgon, lät hon kalla sina föräldrar, hos hvilka hon anhöll om att genom deras föranstaltande ännu samma dag blifva konfirmerad, emedan hon fruktade att

krafterna möjligen, vid uppskjutande af denna högtidlighet, torde blifva så svaga, så hon icke framdeles med den styrka och den fattning hon borde, kunde känna dess vigt; af hvilken anledning, hon på eftermiddagen samma dag, i sina föräldrars närvaro, af stadens Pastor, emottog den heliga Nattvarden. O Emilia, hvilken frid, hvilket himmelskt lugn, låg ej i hennes blickar efter upplefvandet af dessa timmar; hon tycktes verkligen icke mer tillböra denna jord, af hvars lidelser hon troligen icke fattade mer än möjligen den stundom påminnande smärtan i sitt bröst; och skulle icke den derpå följande aftonen en svår blodstörtning inträffat, hade denna dag kunnat räknas till en fullkomligt lycklig. Äfven de fyra derpå följande voro lugnare än hvad man möjligen kunnat hoppas, hvarunder endast tvenne svagare störtningar, förenade med mycken hosta, infunno sig. Mot aftonen af den fjerde, förföll den sjuka i ett oföta nästan sanslöst tillstånd, hvarur hon, ehuru dock ej beröfvad sitt medvetande, med svårighet förmådde väckas, för att njuta sin behöfliga omvårdnad. Detta förhållande varade oafbrutet till emot middagen, då hon liksom inspirerad oförmodadt yttrade en innerlig längtan efter R. — Denna önskan hade ännu icke en enda gång, under hela sjukdoms-perioden uppstått; jag hade verkligen väntat dess inträffande, af hvilken jag emotsåg en snar upplösning. — Under väntan på hans ankomst, lät hon, enligt egen noggrann föreskrift, kläda sig i en hvit mousselins-klädning, samt en täck, himmelsblå flors-shawlette, den R. under lyckligare dagar gifvit henne, och den hon med största till-

fredsställelse redan en gång tillförene burit; de gyllene lockarna föllo nu, af den olycklige modren smakfullt ordnade, kring panna och skuldror, och gjorde hennes utseende fullkomligt likt en herrlig, lidande Madonna-bild. Sålunda låg hon, lyftad ofvanpå det siltverhvita täcket, hvilket en gång var bestämdt att vid ett lyckligare tillfälle begagnas, men nu af den lidande modren under bittra smärtans tårar, öfver sängen blifvit utbreddt; tvänne de skönaste hvita Hyacinter, dem, dagen förut, Grefvinnan Amelie A* med den hjertligaste önskan om en snar förbättring tillsändt Rosa, stodo doftande i sina eleganta krukor, framför hennes säng, och ökade den underbart inträffade högtidligheten. — Men, — nu öppnades plötsligt yttre dörren; — mitt hjerta klappade våldsamt; jag hade verkligen all möda att kunna uppfylla det af Rosa mig ömt af tvungna löftet att tillika med Hofrådinnan, under R:s besök icke lemna rummet; han inträdde, blek som ett lik, närmade sig som det tycktes nästan utan medvetande — ty icke en mine eller gest, förrådde hans kändedom om Hofrådinnans eller min närvaro — sängen der Rosa låg, framför hvilken han, öfverväldigad af våldsamma känslor, ovilkorligt nedsjök. — I dylika omständigheter skulle då, efter en tid af knappa fyra veckar, dessa personer, hvilka under kärlekens yra, lyckliga och sälla, med de varmaste ömsesidiga trohetslösringar sednast åtskilts, återfinna hvarandra. Gud! huru sönderslitande var ej denna anblick. "Min dyre Ludvig!" framsuckade ändteligen Rosa, sedan hon hunnit återhemta sig ifrån en lätt, ögonblickligt påkommen vanmakt, och räckte med huld

vänlighet, den olycklige knäfallne, sin hand; den öfverlåtande saliga blicken fulländade hvad rösten hos den afmattade icke förmådde yttra. — R. hade under den lidelsefullaste häftighet omfattat den matta handen, hvilken han nu krampaktigt pressade mot sitt bröst; ”Rosa! himmelska Rosa!” hviskade hans skälfvande läppar, ”värdigas du verkligen ännu kalla mig inför din blick, vågar jag, den olycklige förrädarn af all sann och ren kärlek ännu nalkas dig! du förklarade engel! O! uppfylles ej ditt bröst af den djupaste afsky till honom, som så grymt kränkt ditt hjertas frid. Rosa du evigt tillbedda! kan du, äger du verkligen styrka, att utan gränslös smärta fördraga åsynen af den, hviken förstört ditt unga lif, och din lycka; af den som sjelf nu mera på hela den vida eländiga jorden icke finner någon fristad, der han kunde lugna sitt gnagande samvete; säg, o! säg, kan han, får han verkligen öfverlemna sig till det saliga hopp, att ditt hjerta, icke allenast din skon samma englagodhet, talar ur dina blickar?” På Rosas lätta vink hade han nu upphöjt sig och låg i ögnablicket härefter, omfattad af hennes mjella armar, nedböjd mot hennes bröst.

”Hör, min Ludvig yttrade hon med stadig röst, ”Rosa har alltid varit sann, och ren emot dig, lika så säkert som hennes hjerta ännu aldrig för dig hyst en fördold tanke; skulle då nu, *nu*, då hon står vid gränsen mellan lif och död, hon till dig kunna hyckla en känsla den hon icke ägde? O nej! tro derföre du min evigt lika ömt älskade, hvad hennes bristande läppar, med sanning ehuru svagt tolka: Rosas kärlek till dig, lefver nu, likasom ef-

ter döden, då hennes varma hjerta upphört att slå, med samma ousägliga styrka, samma oförminskade innerlighet, som under de lyckliga minuter i lifvet, då hon vid ditt älskade bröst, drömde sig en himmel; lugna dig således min dyre vän, med den fasta öfvertygelse att hos mig ingen skymt af motvilja finnes. O Gud! jag fasar att ens tänka detta hårda ord, nej, endast idel ömhet inger din ljufva bild. Likvisst skulle det lugn, hvilket nu så lyckligt uppfyller mitt hjerta, snart sagt helt och hållet försvinna derur, om jag nödgades beröfva mig det hop, hvartill jag så gladt öfverlemnadt mig, att ännu här i lifvet du kunde njuta och meddela glädje. O! Ludvig! lifvet är skönt; ville du ej tillfredsställa din döende Rosa med löftet, att tillika med uppfyllandet af din pligt, ännu lyckliggöra det lidande hjerta, hvilket, utom mitt, så ömt, så troget och älskande slår för dig! O! säkert, säkert, talar älven ditt eget, till den olyckligas förmån, hvilken redan länge, öfvergifven och tröstlös, suckat, ett offer för din kärlek. Rosa ber, hon bönfaller hos dig utur djupet af sin själ: Återskänk din oskyldiga lidande, Caroline, hvilken till alla delar är värd att uppfylla min plats i ditt bröst, den ömhet, hvarmed du en gång gjorde henne så öfvermåttan lycklig; får ej din Rosa dö med den saliggörande förtröstan, att du med aldräförsta uppfyller hennes innerliga önskan, och ditt, till den arma olyckliga, under dyra eder en gång gifna ägtenskapslöfte.

R. hade under synbar smärta, med oalvänd blick betraktad den hulda, hvilken nu med obegriplig styrka drog honom emot sitt bröst. "Ja

Rosa, du förmår allt; här: emottag min dyra försäkran det din önskan, om älven med uppoffrandet af min timmeliga frid, skall uppfyllas. Min pligt, mitt löfte till dig, icke min kärlek, skall föra mig till hennes fötter, hvilken fordom, jag bekänner det nu för dig, du engalika väsende, af mig obeskrifligt älskats, men som älven nu, o! fördöm mig ej derföre, måste utgöra min fasa, emedan hon beröfvat mig den enda varelse som lärt mig skatta dygden, och lifvets högsta värde. — O Rosa! dig, dig, har jag älskat mer än något annat på jorden, till dig, du oskuldsfulla engel, närmade sig för din kära renhets skull, ovilkorligt mitt hjerta, redan under tider, då jag i den okonstlade Caroline, tyckte mig funnit min högsta sällhet; i din närvaro, den jag likvist, anmanad af mitt bättre jag, med bekämpad lidelse ofta undvek, kände jag det ett ädlare, ett sjäfullare, ett högre godt fanns hvilket rikare än hvad hennes barnsliga tillgifvenhet förmådde, skulle kunna uppfylla mitt bröst med salig vällust; o Gud! o Gud! jag förmådde mer icke emotstå den onämbara trängtan, som ständigt dref mig till dig; du var, drömmande och vaken min enda tanke, mitt enda hopp hvilket jag olycklige, under det min falska ambition och medlidandet, fortfarande hycklade beständighet för Caroline, icke mer för dig förmådde dölja. Min fasta föresats blef nu, sedan jag hos dina föräldrar gjort mig försäkrad om din hand, att öppet för Caroline tillstå mitt hjertas förändring, i hvilken alsigt jag älven, efter det jag hos dig, du hulda, njutit sällheten i sitt öfvermått, hastade att upp-

söka henne. — O Rosa! hvad jag här förut, osäker om ägandet af dig, med hjertats sanna tillfredsställelse besuttit, nemligen: *samvetsfrid*, förlorade jag nu; jag blef, under ett ovärdigt sinnesrus förrådare af den oskuld jag hitintills med så mycken sjellbeherrskning vördat; jag glömde heder, lycka, allt, allt! som under samma iakttagna helgd kunnat bereda mig mitt hjertas vinning — dig! — Men, jag är straffad, jag arme! ty med dig, med dig, försvinner ljuset för min blick; och, ehuru ett väsende bland de lefvande, går jag dock ett liflöst ting, längtande efter den hvila, hvilken en gång oskiljakteligt skall förena mig med dig.”

Han hade tystnat; bröst mot bröst, mund mot mund, lågo de nu fast omslutande hvarandra; ”min Rosa!” ”min dyre Ludvig!” voro de enda ord, hvilka under den återstående aftonen någongång blefvo hörbara, jag fruktade verkligen att under den då och då inträffande djupa tystnaden, den utmattade engeln redan skulle kämpat ut; men, mot klockan nio, efter det en svag blodstörtning åter hade infunnit sig, lät hon med enträgenhet kalla sina föräldrar. — O Emilia! förskona mig att beskrifva den scen, hvilken nu uppstod; du! som fattar det varma sambandet mellan föräldra- och barnahjertan, kan äfven föreställa dig, med hvilken smärta det emellan dessa, nu för evigt skulle slitas; — men hvad du dock omöjligt kan göra dig begrepp om, emedan dertill nödvändigt fordras att sjelf hafva varit vittne, till något sådant, var det stumma, saliga leende, hvarmed Rosa njöt af försoningen emellan dessa och sin R. — Hennes högsta önskan var uppfylld; under sjelfva smärtans qual,

vid åsynen af sitt älskade barns öfvergång ifrån detta till ett annat lif, lemnades på Rosas innerliga åstundan en sann tillgift åt *honom*, hvilken förorsakat denna gränslösa sorg; och, beseglades nu denna försäkran till den döendes tillfredssällelse, med en den stummaste, men mest innerliga omfamning.

Härefter påkallades, enligt Rosas begäran, de små, jemte alla öfrige af husets medlemmar, hvilka alla under bittra tårar emottogo den afmattades sista farväl; hennes vanmakt var redan så stor, att hon blott svagt förmådde nämna dem vid namn. Älven till mig talade hennes matta handtryckning samt bristande blick, tydligare än de förbleknade läpparne under bemödande att tolka hvad hjertat kände, det förmådde; jag förstår ännu ej, hvarest ifrån jag erhöll styrka att i ett sådant ögnablick med fattning emottaga hennes afskedssuck. De återstående timmarne till klockan fem, förgingo under dödlik dvala, hvarunder hennes blick ofta sökte den öfver henne nedlutade af smärta grymt betagne R., hvars hand hon, likaså troget, som hennes hjerta till sista minuten af hennes lif tillhörde honom, höll fast innesluten i sin. Kort före klockan fem öfverföll henne en ymnig svett, förbudet till det snara slutet; men, nu blef sig Hofrådinnan ej mer mächtig, den ena svimningen efter den andra förmådde Hofrådet att under tysthet aflägsna den vanmäktiga modren ifrån den säng der hennes älskling snart hade upphört att lida. På slaget fem, uppslogs ännu en gång under ljuft leende den döendes ljusa, förklarade blick, hennes läppar rörde sig till ett svagt uttalande af den älskades namn, och hon var lycklig för evigt!

Huru fasliga voro icke de timmar, hvilka följde härpå; lidandet hos de qvarblifna anhöriga var obeskrifligt, men det hos den olycklige R., som det tycktes outhärdeligt. Han förmådde med möda slitas ifrån den afsomnade, öfver hvars säng han under fullkomlig känslolöshet under flera timmar låg nedsjunken. O! hade de heta ymniga kyssar hvarmed han, snart sagdt med ursinnighet öfverhöljde de ännu leende dragen, förmått uppväcka den hulda till lif, men o nej! hon emottog denna hyllning säkert nu för första gången utan all känsla.

Jag är nu sedan några timmar återvänd till mitt hem, till min dyra mor, hvilken Rosas bortgång förorsakat många bittra tårar. O! huru skall jag någonsin kunna glömma hvad jag i denna själsyster förlorat, hon hvilken så ljuft, så ömt under så väl olyckans som lyckans dagar, omlattade den ensamma öfvergifna, hvilken så systerligt och varmt som den trofastaste barndomsvän öppnade för mig sitt hjertas dolda helgedom, der jag afslöjadt kunde läsa det ljusa språk hennes rena själ ständigt uttalade. — Ännu återstår för mig att i det bedröfvade huset iakttaga den sista, fast smärtsamma skyldighet, den jag hvarken vill eller kan undandraga mig, emedan ett troget löfte till den bortgångna binder till dess upplyllande; hennes varma önskan var nemligen, det äfven jag skulle lägga en vänskaplig hand vid den enkla dräkt, hvari hon efter eget anordnande skulle klädas; och, som jag är öfvertygad att Hofrådinnan af detta deltagande, i sin smärta skall erfara en, om än aldrig så obetydlig lindring, är det med sorglig tillfredsställelse jag vill hasta, att häri dela den armas bekymmer.

Huru mycket, Emilia, hade jag icke att rörande mig sjelf, för dig omorda, endast mitt sinne för närvarande kunde inrymma några andra tankar, än dem, hvilka dessa dagars sorgliga tilldragelser framalstrat, och hvilka nu helt och hållet gjort anspråk på min styrka. Jag är verkligen slö och otillgänglig för allt, ja, ända till ömbetsbevisen af min älskade moder, hvars varma omsorger för mig, äfven under min frånvaro, visat sig på så otaligt sätt. — Snart, o snart! måste jag dock, jag olyckliga, vaknad återgå till mig sjelf, för att med full sans och resignation gå mitt utsedda mål till möte.

Den 12.

Jag kommer nu, ifrån en omgifning, hvilken i den svarta känslolösa mulden begrafvit sin skönaste glädje; o Emilia! till hvilken sönderslitande smärta har icke mitt öga i dag varit vittne. — Huru grym, huru förskräcklig är ej den moment, hvilken för evigt sliter ifrån oss det älskade föremålet, det må sedan vara maka, barn eller föräldrar, i hvars stumma närhet vi dock, om än aldrig så sorglig, till sista stunden tycka oss finna tröst. — Ja, hon hvilar nu, den hulda engeln, lugn och stilla inbäddad i jordens kalla famn; den ljusa blicken sluten för all jordisk fröjd och smärta. — Jag har verkligen alldrig bivistat någonting så högtidligt, som i dag, den sorgliga begrafningen hos B:s — om hvilken jag äfven i korthet här vill meddela dig. Klockan $\frac{1}{2}$ till 4 samlades i sorgehuset, jem-

te öfrige gäster, fjorton unga flickor af den aflidnas närmare bekantskaper, alla klädda i hvitt, samt i gröna kransar, ölver hvilka långa hvita till fötterna räckande flors-slöjor nedföllu, och sedan icke mer någon af de väntade saknades, men efter tidens sed, förfriskning af kaffe kringbjudits, samlades man omkring klockan fyra, i det stora luftfriska rummet, gränsande intill den aflidnes kära sängkammare, hvilket nu erbjöd en högst imponant anblick. Uppå en upphöjning, öfverdragen med svart kläde, och omgifven af tolf stycken utmärkt väl agade unga, friska granar, stod på fyra stora gyllene klot den smakfulla kistan beklädd med bländande hvit sammet, och fullströdd med gyllene stjernor; kring kistans kant smög sig af samma slags gyllene composition, en murgrönsranke, så täck, så sirlig, att man ej kan tänka sig någonting i dylik genre konstmässigare arbetadt. En dylik ranke, prydde det invid stående locket. Inne i kistans hägn, slumrade under saliga drömmar den ljuft alsomnade, höljd i hvitt lätt siden-tyg, hvilket, icke som klädning (det var hennes uttryckliga önskan), men löst och mantellikt i smakfulla veckningar omsløjade den fina kroppen. På de ljusa lockarne, hvilka lika herrliga som tillförene vågade sig kring panna och hals, hvilade en krans af den friska murgrön, hvilken af kärlekens hand under helt andra omständigheter blifvit inympad i muren under hennes fönster och som af en underbar ingifvelse var bestämd till brudkrans, samt nu, sorgligt nog, fick uppfylla sin bestämelse.

Kring halsen smög sig sluteligen nästan osynlig, den himmelsblå gálvan af den älskade, hvilken ännu i hennes dödsstund tillika med hans hand, fannits hårdt innesluten i hennes, och hvilken skatt Hofrådinnan på intet vis låtit beröfva henne. — Efter ett stumt betraktande af denna rörande syn, hvarunder den förtvillade modren, under den smärtsammaste ångest, med våld nödgats ifrån rummet aflägsnas, upphöjdes af den olycklige likbleke R., hos hvilken intet tecken till lif upptäcktes (så otillgänglig syntes han för hvarje känsla,) det stjernströdda locket. Han äruade just öfver den slumrande nedsänka detsamma, då synbart gripen af den mest genomträngande smärta, han handlöst lät det, vid sin sida åter nedsjunka; hvarefter han med båda armarne, ovilkorligt omfattande den kalla kistan, sanslös öfver densamma neddignade. — Du kan väl Emilia tänka dig, hvilken förskräckelse här af uppstod; hans krafter voro så medtagne, så han nu fullkomligt afsvimmad måste inbäras i nästa rum, där genom flere honom omgilvande personers tillhjälp, han småningom återkallades till medvetande.

Kistan hade emedlertid under denna oväntade katastrof nedtagits, och var nu med högtidlighet, af åtta unge ädlingar på den väntande paradvagnen nedburen, hvarefter — anförde af Hofrådet, hvilken tillika med sina fyra sorgklädda barn, uppstigit i en vagn, de fjorton par om par sittande flickorna, i sju efterföljande vagnar afreste. Efter slutad ceremonie, sedan nemligen den ofanteliga skara af öfrige gäster (karlar) anländt till grafven, afsjöngs af den bekransade ungdomen, hvilken kring grafven för-

skansat sig, några sköna, för tillfällät lämpade verser, hvori fem å sex utmärkta karlröster högtidligt instämde. Detta voro ögonblick, Emilia, hvars intryck jag alldrig glömmmer; älfvensom ljudet af den hörbara suck, hvilken den ljuslockiga, tätt intill min sida smygna Hanna derunder utandades, och hvilken till den grad berölvade mig hela min ståndaktighet, så jag deraf och vid anblicken af de stora tårar hvilka droppvis nedrullade på hennes mjella klädnad, icke med ett enda ljud vidare förmådde instämma i sången. Mitt hjerta var så krampaktigt hopprässadt, så jag rätt innerligen tackade Gud, då sången änteligen upphörde, och vi omsider samtelige finga bereda oss till återtåg.

Med en kyss ifrån sin makes läppar emottog nu den sörjande modren, der hon bland en skara tröstande fruvar satt omgifven, den huldassista hälsning; hennes sinnesstyrka dervid, likasom under hela den för henne nog pinsamma aftonen, var älfvenså önskvärd, som oväntad; R. deremot var och förblef fullkomligt känslolös; hans matta blick irrade ofta, under det han, sluten, satt försjunken inom sig sjelf, bort till det ljusa blå, likasom ville han der, bland silfvermolnen uppsöka henne, hvars unga lif han så olyckligt förspillt. Att bittra samvets-förebråelser, och icke endast saknaden efter den bortgångne, gnagade hans hjerta, blef tydligt för alla dem, hvilka något så när lärt sig utgrunda människosinnet, ty, i motsatt fall skulle älven någongång det välgörande lugnet, icke alltid blott den våldsammaste förtviflan, talat ur den dystra blicken.

Huru gärna Emilia, skulle jag icke ännu en stund, med både penna och tankar, sysselsätta mig hos dig, kunde endast mitt hjertas tillgifvenhet för Friherrinnan, gilla ett längre aflägsnande ifrån henne; men som hon, troligen i svit af denna dags uppträden, för närvarande befinner sig långt ifrån väl, hastar jag att med min närvaro och hjertliga omvårdnad, så vidt sig göra låter, förskingra denna hennes iråkade olust. O Emilia! huru snart, huru snart försvinner icke den tid jag, såsom nu, fullkomligt oberoende, om icke fullkomligt lycklig, med sann känsla får ölverlemna mig till allt, som gjort för mig lifvet gladt och förnöjsamt; med hvilken fasa emotser jag det tvång, det gränslösa elände, en förening utan kärlek skall bereda mig. O Rosa! huru lycklig är ej du! så suckar jag redan ofta, ofta, du som i grafvens lugna famn, fått glömma lifvets smärta, den djupa, den tärande, hvilken ej af rikedomens förmåner, börd eller lycka, någonsin kan mildras eller förglömmas.

Den 19.

Känner du den hemska betydelsen af denna dag, Emilia? säg, o! säg, anar ej ditt ömmande hjerta det gränslösa qual dess födelse alstrat i min själ? hvisskar ej min tysta suck till dig, att hon för evigt, för evigt skiljt mig ifrån all min sällhet? — Ja väl Emilia, denna dag har då för alltid stadfäst min förbindelse med Baron Y*, den rike, den uppsatte, den allmänt aktade; af hvilken förbindeise

mitt förnuft ju hade allt skäl att glädjas, emedan en sådan lycka vida öfvergår *allt* hvad den medellösa Mathilda någonsin vågat hoppas, kunde hon endast glömma sitt hjertas saliga vårdagar. hvilka alla, ljusa och lefvande, med outplånliga drag, stå tecknade i hennes sorgsna inre. — Jag har då i dag, med lefnadsglad blick, (min pligt, mitt samvete har så bjudit,) emottagit de lyckönskningar, hvilka af otalige sammankallade lysningsgäster i sirliga formulärer blifvit nedvältrade på mitt arma hjerta; jag har, under sken af tillfredsställelse burit den lysande drägt, min brudgums uppmärksamhet under vänliga lyckönskningar mig tillständt. Och Emilia, mitt hjerta har dock icke förqväfvits under alla dessa outsägliga marter; med tillkämpad uppmärksamhet, ja till och med lillighet, har jag med åtskilliga af härvarande personer underhållit de vexlande ämnen, hvartill dagens vigt så rikeligen gifvit anledning, och — o! huru litet har dock min själ vid allt detta varit tillstädes. — Emilia, Emilia, jag lider dubbelt af de förebråelser mitt brottsliga samvete under närvarande omständigheter gör mig; har jag väl rättighet att undanstjäla honom, som hädanefter ensam har att göra anspråk på min ömhet, min tillgilvenhet, en enda tanke af alla dem, hvilka så otaliga kringirra? Är jag icke en svag, afskyvärd varelse, i högsta måtto oförtjent af den godhet, den hyllning den älskande modren och jemväl han själf, alldrig upphöra att uppå mig sösa; nej Emilia, jag vill, jag måste lära att älska, att värdera honom; det skall blifva mitt trognaste bemödande; jag vill i hvarje hans handling upptäcka kraften af en ren,

en ädel själ, ty sådan måste den hos honom finnas, han kunde eljest icke förgudas af henne, som endast kan älska dygden. O! säkert, säkert skall Gud i sin nåd bistå mig, att, iakttagande dessa mina pligter, med förtröstan, lugn och tillförsigt, kunna gå mitt dunkla öde till mötes. — Huru obeskrifligt ökes icke min längtan efter dig Emilia, ju närmare jag nalkas målet för min bestämmelse, ju mera jag inser omöjligheten af denna återförening; — jag blir då ensam, fullkomligt ensam öfverlemnad till min smärta, och skall finna intet hjerta, till hvilket jag under salig känsla af att blifva förstådd, kan sluta mitt, utblottadt på all fröjd. — O Gud! styrk blott mina svaga krafter, att jag icke under eget betryck, måtte komma att såra dem, hvilka så varmt önska min välgång, min lycka, hvilka måhända till en del sjelfve genom uppoffrandet af andra bättre, kärare åsigter, lämpat sig i det nödvändiga. — Se dock Emilia, huru under allt mitt qual, den högste underbart velat lisa mitt hjerta, medelst uppfyllandet af en min lifligaste önskan; jag har nemligen i långa tider föreställt mig med mera framgång, och mindre smärta, att kunna emotgå det ögnablick, hvilket med oupplösliga band skall fästa mig vid Baron Y*, endast jag oförmodadt, och utan att der förut hafva sett honom, såsom hans brud kunde öfverlemnas till honom; föreställ dig då den tillfredsställelse mitt inre i dag kände, då jag genom ett bref, tillstäldt Friherrinnan, fick erfara att Baronnen omöjligt före den 5:te Maj, sjelfva bröllopsdagen, i S* kunde inträffa, emedan fartygets, med hvilket han ärnar anlända, resetourer voro bestäm-

da, och till sin grämelse, han såleds ej der förut, hvilket han dock tillförene hoppats, finge omfamna sin dyra moder. Han försäkrar likväl *intet* kunna hindra hans anträffande nämnde dag, emedan fartyget med Guds hjälp ginge pålitligt och lyckligt; bifogande ännu, det den ömmande modren alltså med all säkerhet till redan utsatte dag, kunde arrangera, och iordningställa den blifvande högtidligheten.

Dessa rader blifve då de sista, Emilia, jag, före den redan alltför ofta omnämnde dagen tecknar dig; jag vill med kraft undfly hvarje tillfälle till klagan, och, kunde jag väl, sluten till ditt bröst, öfverlemnad i förtroende till dig, återhålla dess utbrott? O nej! — hvilade må derföre min penna nu, för att ännu en gång före den stund jag går att för evigt alsäga mig min lycka, förd af min darrande hand kunna teckna dig min sista fria hälsning; den återstående tiden skall oafkortad egnas till trägna arbeten, samt sällskap åt den person, hvilken så huldt velat, ehuru grymt förfelat min lycka.

Den 5 Maj. — *Förmidd.*

Här står jag åter för din blick, Emilia, en alltid trogen bild af lidandet, för att ändteligen i ditt vänskapsfulla sköte utandas min kärleks, min sällhets sista suck. O Emilia! Emilia! huru bittra falla icke i denna minut mina tårar på de rader jag, ännu fri, ännu obunden, i få penndrag här vill anteckna. Du min hulda min sanna vän, skall sä-

kert fatta den mening de, förrädiska, nu oåterhållna uttala. Ja Emilia, hon är då inne den dag, hvars klara himmel, hvars milda sol, hvars unga friska grönska, äfven kunnat medföra sällheten åt din vän; men, annorlunda, annorlunda ville hennes ovänliga öde. — Hon står nu här, öfverlemnad åt smärtande minnen, här, i sitt lilla älskade sängrum, hvilket i sjellva denna stund, grymt påminner om den sällhet, hon här, ehuru ögonblickligt, njutit, omgifven af dyrbarheter och ståt, hvilket allt af den välmenande lyckliga modren, för min tillfredsställelse här blifvit hopat; ännu några få timmar, och dessa stumma, plågsamma vittnen till mitt qual, skola komma att tungt trycka min arma lidande varelse. O Gud! hade dock Emilias hand, den systerligt varma, i mina lockar fått inlåta den krans af frisk murgrön, hvilken, enligt mitt orubbeliga löfte, och till ett sorgligt minne af Rosa kommer att pryda min panna, men nej, icke ens denna sällhet skulle blifva mig förunnad. Mitt hufvud är tungt af oro och en genomgråten natt, ty endast åt natten vågar jag anförtro mina bekymmer; hon förtiger så mildt de känslor, hvilka under stillhet öfverlätas i dess sköte, och, ehuru huld och ljuflig, lider hon ej af de tårar och suckar, hvilka i ymnighet utpressas ifrån ett bedröfvadt sinne. Fåfångt har, under hela den passerade morgonen, jag sökt öfvertala mig sjelf till lugn, för att åtminstone till någon ringa del kunna undgå de anmärkningar, hvilka ej utan skäl öfver mig torde utfalla, då den af Friherrinnan utsedda brudsätan, Majorskan Pygmeus, innan kort, i sina

angelägenheter, här inträffar; och, ehuru kär för mitt hjerta, en känsligare varelse än hon, i nämnde omständigheter varit, prisar jag mig dock verkligen lycklig, att Friherrinnans val just stadnade vid denna; hvars hjertlöshet, om möjligt, skall bidra att härda min ofta påkommande, oförlätliga svaghet,

Klockan 2.

Till dig, till dig, vill mitt hjerta; — underbara känsla, hvars kraft jag ej mäktar förklara; — huru ständigt hvilar icke i dag min tanke hos dig utan att ett enda ögnablick äga styrka att öfvergifva din bild, du hulda trogna vän. Säkert, o! säkert, — så säger mig mitt hjerta, tänker Emilia i denna stund på mig, ehuru hon icke kan ana till de förhållanden i hvilka ödet stäldt mig; du, min älskade deltagerska i både sorg och glädje, är då till min sanna tillfredsställelse besparad lidandet af att erfara mina bekymmer, du är i denna minut lyckligare än din Mathilda, ty du känner med innerlig utjantning, djupt i ditt hjerta sällheten af att älska och älskas af en tillbedd make; lifvet har för din öppna blick uppnått den högsta punkt af fröjd, då deremot dess ljus för mig för evigt nedgått i en djup ryslig natt. — O Ferdinand! du! hvars nann mina läppar här för sista gången under saknad och kärlek vågar nämna, så har då ditt flygtigt skimrande, sjelfammade hopp, så snart, och för alltid sjunkit i kolsvart mull; det är förbi, förbi, för evigt! — Hvad du är lycklig, o Rosa! som aflägsnad ifrån sorg och qual, under den grönskan-

de kullen hvilar så fridfull, så stilla; huru gärna, huru gärna, ville icke din qvarblifna vän, invid din sida, omsväfvad af dödens kalla flägtar, dela ditt lugna läger; o! kanske, kanske att dock snart hennes utmattade hjerta finner ro, för att förenad med dig, känna himlens bättre varaktigare fröjder.

Klockan 3.

Himmel! hvilket språng, hvilket gny och larm, har icke inom ett ögnablick uppstått, inom det hitintills så stilla huset; ack! huru ängsligt anar icke mitt klappande hjerta, den mer än sannolika anledningen till denna plötsliga förändring. Kuskar, betjenter, jungfrur och uppappare, hasta under skyndsamhet fram och åter, öfver trappor och gårdar, utan att ens gifva sig tid att under denna allmänna förvirring, med hvarann vexla ett enda ord; deras glada ansigten förråda dock någonting högst ovanligt. Gud! Gud! öfvergif mig ej under denna min obeskrifliga oro, men gif mig styrka att med ståndaktighet sluteligen emottaga bekräftelsen på min grufveliga förmodan.

Klockan half till 4.

Ja Emilia, han är verkligen redan kommen den fruktade, ack, ack! så djupt beklagansvärde Baronen; han är kommen att med lugn och i hopp om stilla lycka, emottaga den för honom okända

maka, hvilken ett underbart öde en huld moders-kärlek, så obegripeligt för honom utsett; i hvars ömma tillgifvenhet, och vänskapsfulla emottagande han troligen emotser hela sin timmeliga lycka; och huru grymt, huru grymt bedrages han icke i detta billiga hopp! Hvar, hvar finnes väl, inom hela min olyckliga varelse den ömhet, den vänlighet förborgad, på hvilken han såsom man, kan göra sig så fullt anspråk. — Kan du väl tro Emilia, att jag för första gången med ren, oförfalskad glädje, genom Annette, hvilken först hastade att förkunna mig Baronens ankomst, emottog den enkla men ljuftva gåfvan af tvenne friska halfutspruckne mossrosor, omvirade af sköna förgät-mig-ej, dem hans hjertliga välmening, genom den nyssnämnda mig tillsändt. — O! huru mycket värderade icke mitt hjerta i tysthet detta bevis på granlagenhet och fin känsla, hvilken jag verkligen skulle tilltrott endast en varelse, att på dylikt sätt kunna tolka. — En varm tår från mitt öga, har som tacksamhetsgärd fugtat de skära bladen.

Den glädjedruckna modren lemnade mig just nu; hennes sällhet är obeskriflig. Under innerliga glädjetårar gaf hon mig den förnyade underrättelsen om sonens ankomst, hvilken — enligt hennes ord — nu otålig afbidade ögonblicket att änteligen blifva mig förestäld. — Huru innerligt prisade jag ej händelsen som korrt förut satt mig, i det lyckliga skick, att omöjligen före vigseltimmen kunna efterkomma Baronens önskan. — Majorskan hade verkligen till min stora tillfredsställelse till den grad tourberat min frisyr, så ett förnyadt arrangerande af toilette, numera endast skulle förspillt den behöfliga ti-

den. — Älven till mig Emilia, sträckte sig Friherrinnans kärlekslulla omtanke, uti öfverlemnandet af det paquette, hvilket, enligt hennes till mig en gång gifna löfte, skulle innehålla berättelsen om hennes eget framfarna öde. Vid dess aflemnande var nu blott förenadt ett enda litet förbehåll, nemligen, att icke förr än såsom hennes sons maka, jag skulle bryta paquettets insegel. Hon gaf mig genom denna lilla skrift, ett förtroende, det ännu ingen före mig, icke ens hennes älskade Gustaf ägt. Gålfvan var nu gemensamt åt oss gifven, och skulle såsom sådan, enligt hennes önskan, af oss gemensamt begagnas. — Knappt har jag hunnit att på densamma medelst en varm kyss uttrycka min tacksamhet. Majorskan hvilken redan annonserat mig sin ankomst undanrödjer mäktigt hvarje känsla som varmare kunde finna inrymme inom mitt bröst; hon närmar sig som bäst mitt rum, Gud! och i hvilket ändamål; himmel! bistå ditt arma olyckliga barn, gif henne kraft, gif henne mod, att med ståndaktighet efterfölja din allvisa vilja. — O! Emilia, dyra Emilia, bed för din vän, hvilken under den alltför hårda pröfningen redan känner sina krafter sjunka; hon förmår icke mer, hennes hand darrar och hjertat klappar hörbara slag. O Gud! hvem skall bistå, hvem skall frälsa mig utur denna gränslösa ångest.

Tillägg af en främmande hand.

~~~~~

Som jag förmodar mina hulda läsarinnor, i anseende till de skildringar den unga Mathilda i föregående anteckningar, äfven om sig sjelf gjort, och hvilka jag med hennes eget vänliga tillstånd nu till en öfverseende allmänhet vågat öfverstyra, — alla dock något litet interessera sig för utgången af hennes mindre milda öde, hoppas jag de äfven gunstbenäget vilja ursäkta en likaså ovan pennförrerska, som Mathilda varit det, det lilla intrång hon, ehuru okänd, i redan nämndes anotationer dristar göra. Hennes orationer blifva sannerligen icke långa, hon vill endast till hvar en af sina benägna läsarinnors tillfredsställelse omförmäla, huru under den nobla Majorskan Pypmei erkänt smakfulla handläggning, — den det i icke förut veten — oändeligt täcka Mathilda, i sin enkla drägt snart utmärkte sig i hänförande skönhet. Klockan åtta på aftonen, sedan den ofanteliga, äfven af eder, mina hulda läsarinnor väntade bröllopsskaran i de klart upplysta rumman voro församlade, öppnades dubbeldörrarne till Friherrinnans rum, och, ledd vid den älskade modrens hand, inträdde nu bruden; en matt rodnad spridde sig öfver de vackra ehuru bleka dragen, i det hon med uppslagen blick svagt hälsade de närvarande. Kring den skönt hvälfdä pannan smög sig i behaglig vridning en högst ovanlig, men onekligen högst tack krans af frisk murgrön, (buren såsom ett minne efter brudens bortgångne vän, Fröken B.) äfven som de

herrliga lockarne och bröstet befanns prydt, endast af tvenne doftande undersköna mossrosor. En yppig klädnad af hvit smidig kammarduk omhöljde den utmärkt välväxta figuren, på hvars fylliga, med färgen på klädningen täflande hals, ingen enda prydnad var att upptäcka; den präktigaste blondslöja nedföll sluteligen sirligt fästad, ifrån den prydliga kronan, samt nådde i rik svajning de små täcka sidenbeklädde fötterna. Men, som sagdt, hon framsväfvar ju nu vid den lyckliga Eriherrinnans hand, för att med krossadt hjerta inför den icke ringa församlingen änteligen aflägga sitt för evigt bestämmande löfte. Hennes redan längesedan åter till golfvet sjunkne blick, hade ännu icke skådat den höge ädle, i präktig Ryttmästare-uniform klädde brudgummen, hvilken nu, öfverlycklig, med ilande steg nalkades henne; hon hörde ej den lätta uppmuntrande hviskningen af Eriherrinnan, hvilken i hans hand öfverlemnade hennes, att ej af öfverraskningen låta sig för mycket öfverväldigas; mekaniskt och nästan utan all känsla, följde hon den ledande brudgummen fran till den för högtidlighetens fullbordande bestämda platsen; men, hvem målar hennes obeskrifliga bestörtning, då hon i den till henne nedlutade fästmannens röst, hvilken genom ett lågt, men kärleksfullt uttaladt: "mod, mod, min dyra Mathilda," ville tillhviska henne fattning, igenkänner sin egen evigt outsägligt älskade Ferdinand S. En likblekhet öfverdrog med blixstens hastighet det sköna ansigtet; "för Guds skull! fatta dig hulda engel," framhviskade ännu en gång den förskräckte Baronon, "det är ju din, för evigt din Gustaf,

din Ferdinand, som ber dig derom; se då min dyrkade, en enda gång upp till din älskling, och, du skall sansa dig." Verkeligen en enda blick upp på honom, den så underbart återfundne, framjagade åter glädjens sköna rodnad på brudens liljekind; en ström af tacksamhetens oåterhållna tårar, hvilka våldsamt frambröto utur hennes sköna ögon, förtydligade meningen af deras öfverjordiska uttryck; men, nu nedkallades under högtidlig tystnad, Allfadrens välsignelser öfver det öfversälla paret, hvilket hand i hand gemensamt knäböjande under salig känsla svuro hvarandra löftet om evig, aldrig svikande tro. En mera sann, en mera kärleksvarm lyckönskan har troligen aldrig yttrats, än den, hvilken sedermera af den upprörda Friherrinnan öfver hennes båda älsklingar uttalades; hon såg nu sin högsta önskan, föreningen emellan dessa henne så dyrbara personer, uppfylld, och befanns nu hela timmar endast sysselsatt med betraktandet af den sällhet hon så lyckligt skapat. Ännu förestod den glada bruden en icke så alldelles ledsam surprise, neml. det personliga omfammandet af hennes efterlängtade vän, den lilla Pastorskan Emilia R., hvilken jemte sin långa man Herr Wilhelm, på Friherrinnans enträgna önskan, och för att kunna bivista omnämnde högtidlighet, företagit den muntra färden till S*. "O! det är för mycket, för mycket ljuft på en gång," utropade, vid dessa personers oförmodade åsyn, under glädjetårar den sällhetsdruckna Mathilda, och sjönk under vexlande omfamningar, ömsom till sin unge lycklige makes, ömsom till sina nyss anlände vänners trogna bröst.

Först emot morgonen, då efter förlustelser och nöjen, den talrika samlingen skingrats, fick uti den lilla kretsen af sina fyra vänner, den ännu drömmande Mathilda reda det obegripliga sammanhanget, hvilket i en enda person, så underbart förenat hennes båda, så väl olycklige, som lycklige älskare. Ett tusende gånger i minuten upprepadt: "förlåt," lät härunder i jemn fortsättning af den kärleksdruckne Baronnen höra sig, hvilket ord, knapt halfuttaladt, ofta med en öm kyss af hans sköna makas läppar borthämtades. "O!" yttrade Baronnen, i det han sökte hämta luft för sina svallande känslor, "huru ofta, huru ofta gjorde det mig icke ondt, ja djupt in i själen, att icke kunna yppa för dig den hemlighet, som så tungt tryckte mitt hjerta; endast hoppet att den lyckliga timmen ändteligen en gång skulle slå, då jag obeslöjad finge framställa mig för dig, var det enda, som förmådde trösta mig. Måtte min dyra Mathilda dock blicka sin vrede emot den stackars Gustaf, då hon får veta, det äfven han, af den älskade modren till en början likaså obarmhertigt som du, fördes bakom ljuset, ty ända till den stund då din egen känsla plötsligt förrådde mig att icke så kunde förhålla sig, ansåg jag, med kärleksglödande, men sönderslitet hjerta, enligt min moders försäkran, dig för en lycklig, redan bestämt eclaterad brud, hvars tillärnade förening med den utkorade, genast vid eder återkomst till S*, skulle för sig gå. Jag vill icke omnämna hvad min själ vid denna krossande underrättelse led, ty, att manligt kämpa mot hjertats mest glödande låga, är ej lätt, isynnerhet då föremålet för vår tjusning genom dygd, oskuld och skönhet, all-

dagligen stegrar försåten; men, att med en enda blick, en enda tanke beröfva en annan sin egendom, hu! något dylikt var mig ej möjligt att ens tänka. Föreställ dig således min ousägliga sällhet att i en lycklig stund, genom ömsesidiga öppna meddelanden, erfara ditt hjerta fullkomligt fritt; jag upptäckte nu min dyra moders afsigt, den nemligen, att endast en ovilkorlig böjelse å hvardera sida skulle blifva claven till vår förening; och tack vare den högste, så var ju äfven fallet. Att icke, såsom jag förmodadt, omsorgen för egendomens ordentliga skötande, och enligt hvad hon föregifvit, Inspectorernes säkrare pröfvande varit orsaken till den roll, min mor ålagt mig, under namn af Herr S. och hvilken jag dyrt måste förpligta mig att under min vistelse på **krona*, emot en hvar, dig min Mathilda, icke undautagen, iakttaga. blef mig äfven ganska tydligt, och Gud vet sannerligen huru troget jag, med så mycken kärlek till dig, skulle kunnat utföra min sak, hade icke den hårda dageliga påminnelsen af min mor, samt fruktan att sluteligen beröfva henne sitt hjertas länge väntade glädje, härvid understödt mitt ofta nog, svigtande mod. — Jag vill icke glömma att ännu en gång beskrifva den förskräckelse jag erfor vid underrättelsen om min redlige väns, Baron C:s dig gjorda anbud, om hvilket jag verkligen icke hade någon aning; jag ansåg mig nu vara en, ehuru oskyldig orsak till den lidelse, jag, kännande hans hjerta, väl visste honom genom ditt afslag skola erfara.

Det rörande afsked till Herr S., föreföll mig alldeles icke oväntadt, ehuru mitt hjerta djupt led

af den uppoffring du af denna kärlek gjorde. Jag hade fullkomligt föreställt mig ditt handlingssätt sålunda, då jag kände den alltför försakande, tacksamma tillgifvenhet du hyste till min mor; och tackade jag således blott i mitt hjerta Gud! att den figerade Herr S., i verkligheten icke fannts till. "Men," inföll nu den unga Friherrinnan, helt förvånad, "genom hvilken underbar skickelse inträffade väl du i S*, just den olyckliga baldagen, der genom ditt hemlighetsfulla uppförande du så mycket både upprörde och förskräckte mig? Du var likväl," tillade hon smekande, "bra hård, min Ferdinand, som så djupt, så svårt nåndes såra din arma Mathilda!" Åter en bön om tillgift, besegrad med tusende handkyssar. — "Ack! ack! min dyra Mathilda, jag passerade verkligen alldeles incognito, emedan ingen annan än min hulda mor kände min dervaro; ty ser du mitt förvaltare embete var äfven i och med eder afresa slutadt, och jag sjelf tvungen att efter tilländalupen permission, återvända till mitt regemente. O! min evigt älskade Thilda, misstyck, o! misstyck ej, att äfven den älskande brudgummen, din egen lycklige Gustaf, ehuru ögonblickligt det ock lät sig göra, på sin glada förlofning ville vara närvarande, och förlåt hans kitslighet, som oaktadt öfvertygelsen om ditt ömma hjertas tro, dock icke kunde afhålla sig ifrån sällheten att af dina egna läppar höra det ljuftva uppreandet af din saknad, och fortfarande beständighet.

Under dylikt joller, hvarvid de så kära namnen: Gustaf, Ferdinand, omvexlade, och den confunderade Mathilda icke undgick vårt myckna gyc-

kel, försvann — den herrliga gudasköna morgonen, hvarunder ingen enda af det lilla sällskapets medlemmar tycktes ihågkomma den behöfliga hvilan, förr än sluteligen den redan högt skridne solen med sina, genom fönstren inkastade guldstrålar, verksamt påminte derom.

Att tvänne härpå följande veckor, af Mathildas vänner, stundeligen tillbragtes i hennes glada omgifning, under vexlande nöjen, och hjertelig trefnad, är begripligt; och var det verkligen endast det lifgifvande hoppet, Mathildas man lemnade henne, att ännu denna sommar jemte henne besöka hennes fordna kära hem, hvilket förmådde mildra den saknad, skilsmässan ilrån den ena ömma vännen, så naturligt åstadkom den andra.

Att nu älven, här bifogadt, medföljer den agtningssvärda äldre Friherrinnan Y:s i korthet beskrifna lefnadsöden, bör ej förefalla mina läsarinor underligt, då jag går att säga dem, det hennes eget goda medgifvande lemnat anledning dertill. — Efter en treflig dags tillbringande hos henne, inom en sluten krets, hvarunder tidsfördrifvet för oss en hvar, oaktadt den rodnande Mathildas ofta dervid yttrade motsträfvighet, utgjorde afhörandet af hennes mig nu formeligt öfverlemnade anteckningar, dem den långe Pastor R. med verkelig pathos oss föreläste, lemnade ändteligen, efter många förnyade böner, samt föreställningar, den vänliga Friherrinnan tillåtelse om införandet af den lilla skriftliga gåfva hon på bröllopsdagen till sin unga svärdotter öfverlåtitt. Att denna tillåtelse med tacksamhet antogs, blef alltför tydligt, äfvensom att jag (ägarin-

nan till de öfrige anteckningarne) icke blef långsam med dessa sednares bifogande till de nyssnämnde. Afskriften deraf följer således:

Friherrinnan Y*s egenhändiga anteckningar.

Gäfvo till Mathilda Y*, född S.

Min far, Friherre N* Öfverste i —sk tjenst, gifte sig vid nära 39 års ålder, efter erhållet afsked, med en förmögen, skön, 22-årig enka, hvilken efter sin aflidne man, Major Doll, ägde en enda arfvinge, en då fyra-årig son. — En lycka, dylik med den min far genom sitt gifte gjorde, var sannerligen rar att finna; ty utom den ingalunda obetydliga förmögenhet han med sin Fru erhöll, begåfvades han i hennes person med en varelse, hvars dygder och själs-egenskaper vida öfvervägde alla timliga förmåner. — Denna förening, en följd af den unga Öfverstinnans eget hjertas val (känslan till hennes förutgångne sextiofyra-årige hälft inskränkte sig naturligtvis endast till en tillgifven vänskaps), tycktes inom det första året af deras ägtenskap, med fullt skäl kunna benämnas en ibland de lyckligaste; ty, genom min fars hjertliga ömhet, ansåg sig min mor, öfvermåttan säll; — endast den af min far så lifligt väntade arfvingen, i hvilken han så säkert trodde sig få omfamna en efterlängtd son, kunde numera föröka den husliga trefnaden. Men till hans obeskrifliga smärta, såg han detta med så mycken tillförsigt närda hopp fullkomligt slocknadt, då min mor, i stället för arftagaren till alla hans titlar och anor, i den bestörta fadrens armar darrande nedlade mig, hennes arma, nyföd-

da dotter. — Med illa qväfd harm återlemnade mig min far till den djupt smärtade modren, utan att ens med en enda blick, eller den obetydligaste smekning hafva hälsat den oskyldiga nykomna. — Hvad det ömma modershjertat vid ett dylikt frånstötande bemötande led kan lätt begripas; så mycket mer som denna olyckliga tillfällighet sedermera gaf anledning till den synbaraste köld, och kallsinnighet å den af henne så ömt älskade makens sida. — År kommo, och år gingo, och intet hopp syntes, att genom en ny arfvinge åter upphjelpa det förstörda humeuret hos min far, hvilken nu, underbart nog, på min halfbroder — en god, utomordentligt renhjertad varelse, den man i anseende till dess lydaktighet, tillgifvenhet, samt för öfrigt ovanligt älskvärda character, verkligen tvangs att älska — öfverflyttade hela sin ömhet. — Denne njöt nu ensam, och i fullaste mått, min fars oförminskade hyllning, då deremot jag, alldrig vågade taga ett steg för att närma mig det is-omhöljda fadershjertat. — Ja, han till och med i sitt hat till mig gick så långt, att ofta föreslå min mor mitt aflägsnande ifråu hemmet, emedan han sade mig ständigt i hans ögon utgöra en tagg, ett ondt, den hans kränkta äregirighet omöjligt kunde fördraga. — Sålunda hade under onämbar smärta för min känsliga hulda mor, hvilken min olyckliga födelse beröfvat sin makes hela tillgifvenhet, tolf tunga år förgått, hvilken tid dock för mig, — under vana, samt öfvertygelse att annorlunda icke kunde vara, — försvunnit under den barnsligaste träfnad, ty min dyra, evigt älskade mor hade härunder i mångdubbelt mått begåfvat sin lilla Mathilda med den

mest lyckliggörande kärlek, samt i mitt unga hjer-
ta, under bekymmer och tårar nedlagt månet
herrligt frö, hvilket i kommande tider skulle bära
— om äfven närd af min egen smärta — en önsk-
värd skörd. Huru öfvertygande bevisade hon icke
för mitt då ännu oförståndiga sinne, förgänglighe-
ten af denna verlds så begärliga goda; tydliggjorde
för mig huru endast människans ädlare jag, den
odödliga själen, var det föremål, på hvilket hela
vår inre ljusa blick borde hafva afseende, på hvil-
ken ovilkorligen berodde vår odödliga varelses för-
enande, eller afskiljande ifrån vårt högre himmel-
ska ursprung; — rigtande med huld moders om-
sorg hela min varma barnakänsla till denna allt
omfattande Försyn, såsom allena ägande förmåga att
vidmagthålla, och fortplanta våra goda tankar och
beslut. Huru mildt föreställande afböjde hon icke
äfven den högst löjliga egenkärlek, hvilken — närd
genom mig omgifvande personers smicker, samt
min i följd deraf alltför kärblefna spegel — re-
dan höll på att taga alla mina dråpliga anlag i an-
språk; ty jag fann alltför väl, att den omisskänne-
liga likhet man sade mig äga med min gudasköna
mor, alldeles icke lände mig till nackdel. Men,
o! huru lyckligt, huru sannt öfvertygade hon mig
ej genom den dageliga erfarenheten, ja, genom den
minsta blommas förvandling, om förgängligheten af
den så obetydliga, hjertat alldrig lyckliggörande
förmån: — fågningen. Äfven i anseende till min
bror, var jag den mest lyckliga syster; ty icke ens
den strängaste blick af min far, förmådde afhålla
honom att på hans lilla Thilda, minutligen slösa
öinhet och välmening; allt hvad hans stjuffars ovan-

liga gifmildhet hopade på honom, så väl penningar, som bon-bon, etc., användes oinskränkt på mig, och var det verkligen ofta, endast med vilkor att med mig få dela det goda, han af min far emottog hvarjehanda dylika håfvor. Men, nu kommer den tidpunkt, hvilken för mig arma oerfarna varelse utgjorde en ibland de mest olyckliga i mitt lif; — jag förlorade min mor! Med hvilken gräselig smärta lågo icke vi, jag och min älskade Ralph, på knä inför den döende modren, hvilken för evigt, för evigt nu, blef oss beröfvad, för att här, af henne för sista gången emottaga den så ofta gemensamt undfångna välsignelsen. Med hvilken obeskriflig, sorglig, men tillika salig blick, betraktade icke den, om sin bortgång förvissade, sin dyre förstfödde, hvilken vid sina sjutton år, manligt uttalade löftet att för den öfvergifna systemen blifva ett troget stöd och försvar, men ack! hvilket löfte han endast medelst den goda viljan förmådde uppfylla. Min fars första företag, efter min mors bortgång, var att till sin broder, hvilken jemte sin famille bebodde en skön egendom, afsända mig. Äfven den käre brodern, ifrån hvilken skiljsmässan i min öfvergifna belägenhet var gruslig, blef vid samma tid engagerad vid ett —skt regemente, och jag således utsedd att på en gång beröfvas allt hvad för mitt hjerta utgjort sällhet och fröjd.

I detta, min Onkels hus blef jag likvisst emottagen med den största hjertlighet, och var jag lycklig nog att inom kort förvärflva mig såväl mina trenne leksyskons, som Oncles och Tantes tillgifvenhet.

Jag skulle nu tillsammans med de förstnämude, en flicka vid mina år, samt en elfva- och en ljon-tonårig gosse, för en ung informator i huset, njuta en vetenskaplig undervisning, hvarföre under omsorgsfull iakttagelse våra timmar af den nogräknade husfadren nu ganska sorgfälligt indeltes. O! huru gärna, huru gärna hastade icke jag, hvarje gång min läsetimme inföll, att i den trefliga skolkammarn af den vänlige läraren emottaga den undervisning, i hvars sätt att på sina åhörare öfverflytta och meddela lärdomar, i hvars hela anda så mycken likhet med den min saknade begråtna moder så lyckligt ägt — nu låg. Mitt tolf-åriga sinne, kunde verkligen icke njuta en högre fröjd, än den, att dageligen få åhöra och upplatta de allvarliga och religiösa lärdomar den unge Herr Sommer oss barn så mildt sökte meddela. På dylikt sätt förgingo trenne lugna år, hvarunder minnet af min älskade mor, på sätt, nämnt är, upplifvadt, ännu icke en enda dag svikit hennes qvarlemnade dotter, då ett oförmodadt besök af min far, helt plötsligt kom att sätta alla, mitt hjertas fibrer i rörelse. Han förkunnade mig nemligen, efter några timmars vistande i huset, att till följande dag finnas beredd att åter hemfölja honom. Gud! jag vill ej söka beskrifva den smärta dessa oväntade ord förorsakade mig; jag kände vid deras uttalande, ett ögonblickligt ondt, för hvilket jag ej skulle finna ord; hela min blod rusade i svallande vågor fram till en enda punkt i mitt hjerta, hvilket jag tyckte i ett *nu* skulle borda förgås. Med svigtande steg uppsökte jag mitt rum, der jag ändteligen föll i en förtviflansfull gråt. Hvad

som egentligen föregick inom min själ, kunde jag väl ej, under den snärtsamma stunden, för mig sjelf göra redo, men att vid den plågsamma tanken på skilsmässan ifrån detta mitt nya hem, Sommers bild först och sist inblandade sig, var något, hvilket jag icke kunde dölja för mig sjelf. — Så, hade jag, öfverlemnad åt en gränslös smärta, i fårar tillbragt ungefär en qvart timme, då min hulda leksyster, den femton-åriga Amalia, muntert inhoppade. Hon kände icke den bittra anledningen till min smärta, den jag dock nu i få ord meddelade henne. Storgråtande föll hon mig härvid om halsen, bedyrade det hon omöjligt kunde lefva utan mig, emedan hon så helt och hållet vant sig att anse mig såsom en den käraste syster, besvor mig att icke öfvergifva sig, låfvande att på sina knän bedja sin Onkel om tillåtelse för mig, att ännu, helst ett år lå kvarblifva hos henne, samt ilade efter detta hennes unga känsliga hjertas så naturliga utbrott, att hos sin mor, genom böner och smekningar, om möjligt utverka mitt förlängda kvarstadnande i hennes föräldrars hus. Hon hade knapt efter sig tillslutat dörren, förrän jag plötsligt såg densamma åter upplåtas, samt Sommer, med en bok i handen, blek och förvirrad inträda. Ännu alldrig hade hans fot beträddt detta rum. Min häpnad att just i denna minut finna honom begagna ett dylikt tilltag, blef verkligen stor. Jag lann likvist knapt tillsända honom en förgråten frågande blick, ty efter att med snabbhet halva öfverlemnadt mig boken, hastade han åter bort, genom den halföppnade dörren. En liten papperslapp var det första som vid bokens öppnande föll mig i ögonen; med

hämrad andedrägt och klappande hjerta läste jag derå följande, som det syntes i hast tecknade ord: "Mathilda! vill och vågar ni väl i afton, på ett enda ögnablick besöka den lilla grottan invid klippstranden, der den fordne, tillgilne Läraren, endast med några få ord vill uppehålla Er." Handen hvilken qvarhöll biljetten, darrade häftigt; ännu en gång omläste jag dessa rader, tvekande att våga efterkomma den deruti yttrade önskan. Huru kär hvarje Sommers önskan för mig blifvit, sade mig nogsamt mitt hjerta, hvilket, om det kunnat, jagadt af viljan, genast ilat att uppfylla hans åstundan; likvisst afhöll mig nu fruktan att möjligen af min far, eller den öfriga omgifningen kunna öfverraskas, ifrån detta vågsamma steg. Knappt hade jag hunnit gömma biljetten, förän Amalia med tårfulla ögon åter inträdde; hennes bemödanden att hos min Far, i afseende å sine önsknigar vinna något, hade fullkomligt misslyckats; han tycktes fast besluten att följande dag jemte mig afresa. Den kort derefter inträffade soupéen förgick under otrefnad. Ingen enda af sällskapet syntes stämd till munterhet; min far med sitt ständigt otåliga humeur, var ingalunda bland dem, som lifvade, eller förlängde en conversation; min Oncle, som till en dylik dock gjorde ett och annat fruktlöst utkast, åt dessemellan med sin vanliga goda appetite, samt kastade då och då undan sina tjocka buskiga ögonbryn, en förstulen blick på sin bror, hvilken med gaffeln på talriksbrädden almätt knäpte takt till en af sina favoritmarscher. — Min Tante, på hvars hjerta den afgudade Amalias tårar fallit, tunga som qvaderstenar, förblef sluten, ombjöd för artig-

hets skuld någongång sin svåger af en eller annan rätt, hvilken syntes henne serdeles lyckad, samt formade deremellan oupphörligt den fina damast-servietten i sina välkända regelmässiga veck. Sommer strök ovanligt ofta svetten ifrån den höga pannan, undan det sköna mörklockiga håret, samt stirrade för öfrigt blott ned i den sirliga talriken. Gossarne sutto af luttet aktning för den ovänlige gästen, raka som tända ljus, samt Amalia och jag tänkte i närvarande omständigheter sannerligen minst på mat eller dryck. — Efter denna ängsliga timme sades änteligen: god natt, och man åtskildes. Af den flygtiga blick Sommer härunder sände mig, fann jag tydligt hans hopp, att nu se sin önskan uppfylld, men, huru verkställa något dylikt? Jag rigtade just mina långsamma steg åt mitt rum, då oförmodadt den sorgsna Amalia proponerade mig att ännu för sista gången tillsammans med henne besöka våra samsälda favoritplatser. En liflig aning att möjligen härunder sammanträffa med Sommer, for som en blixst genom min själ, och, i ögnablicket derpå, vandrade under tystnad, den hulda Amalia och jag, hand i hand fram åt de rika trädgårdsalléerna. Efter att i en herrlig aftonsvalka hafva promenerat vid pass en timme, föreslog Amalia en liten hvila uppå en skön klippbrant, hvilken platts isynnerhet var blefven henne kär. Man kunde neppeligen njuta en skönare anblick än den, det lugna, vida hafvet, omgifvet af berg och skog, härifrån erbjud. Här nedsatte vi oss med tårfulla blickar, rigtade långt ut öfver de i fjerran försvinnande hafsböljorne. — Huru häftigt klappade icke mitt hjerta; högst fyra å fem steukast skiljde mig

härifrån den lilla grotta, der jag visste mig otåligt väntad af Sommer, och med ett plötsligt utrop al: "vänta mig här bästa Amalia, blott på ett ögnablick vill jag besöka grottan;" bortilade jag redan med bevingade steg. Med hvilken underbar känsla inträdde jag icke i den tysta hyddan, der den fordom så lugna Sommer, nu med förstörd blick genast mötte mig. "O! min fröken, dyraste Mathilda, uttalade han med staplande röst, tiden är dyr, blott ett enda ögnablick har jag lofvat uppehålla er. och hinner således icke med ord uttala den tacksamhet mitt hjerta känner för er ousägliga godhet att för misstankar här hafva velat blottställa er person; jag vill därför genast skrida till afhandlandet af det ämne, som, sedan några få timmar, så smärtsamt sysselsatt alla mina tankar. Ni skall lemna oss Mathilda; så har er vän, den goda Amalia sagt mig, ni skall plötsligt och alldeles oförberedt lemna de personer, hvilka blott i er närvaro finna glädjen, hvilka er huldhet, er vänlighet omstrålat med ousäglig fröjd; o! dyra varelse, i hvars närhet jag i årtal varit lycklig nog att få andas, i hvars unga själ jag af en högre Försyn blef utsedd att fortplanta himmelens renhet, ni skall då öfvergifva honom, honom i hvars bröst ni himmelska engel, tändt, icke den hastigt uppblossande passionens, nej, den lugna evigt levande, evigt fortsarande kärlekens osläckeliga eld; o! ni vet, ännu icke har det obetydligaste ord förrådt er mina känslor, ty, att i ert unga bröst störa den välgörande friden, dertill har jag härtills ej haft hjerta; men nu, nu då ni så hårdt, så oförtänkt ryckes ifrån dens bröst, hvilken tillika med

dagen, hvars ljus han röner med lifvet, hvars väl-
 lust han njuter, vant sig att hugnas af edra blic-
 kar, af er hulda omgifning, nu frågar han er, icke
 öfvertalande, men öppet och utur sitt hjertas djup:
 kan ni älska med den varma eviga kärlekens eld,
 såsom han gör det, älska den fattige, obetydlige
 Sommer, hvars högsta mål skall blifva, egandet af
 eder ömt tillbedda Mathilda; för hvars framtida
 sällhet han i hvarje ögnablick vill vaka, åt hvil-
 ken han i svett och möda vill egna sina dagar, sitt
 lif; Ni känner mig, nu svara, o! svara, dyra, evigt
 älskade Mathilda." — Mitt svar. — O! — jag sjönk
 mållös i hans vidt utbredda armar. — "Huru lyck-
 lig gör du ej din Carl," hviskade han, och tryck-
 te mig än fastare intill sig. — "O! lofvar du att
 aldrig bryta den ed, detta oskyldiga famntag mig
 svurit? lålvar du att evigt, när och fjerran älska
 mig lika ömt, lika beständigt? lålvar du att intet
 förhållande, ingen frestelse, intet jordiskt tvång,
 skall afvända din kärlek, ditt hjerta ifrån mig?
 säg lofvar du att evigheten, den oföränderliga, skall
 möta din själ, mot mig lika trogen, lika kärleks-
 varm som detta saliga *nu*? — O Gud! huru under-
 bart upplöste sig uti en enda tydlig känsla, alla de
 otaliga, hvilka hitintills oförstådda vexlat om i mitt
 bröst; himmel och jord, allt försvan för min blick,
 och nästan utan all känsla tillät jag den af mig
 — jag kände det nu — utsägligt älskade, att med
 ömma kyssar ifrån mina läppar borthemta löftet
 om evig tro. — Sagta upplöste sig hans, mig fast
 omslutande armar; "gå, du måste nu gå," — fram-
 stammade han änteligen med salig blick, och — i
 minnten derpå mätte mina vacklande steg den slipp-

riga gångstigen emellan grottan och klippan, der den vänskapslulla englagoda Amalia ännu satt väntande på spetsen af dess höga braut. — Då jag tidigare än vanligt följande morgon uppvaknade, stod ett bud, afsändt ilfrån min far, framför min säng, genom hvilket han lät tillsäga mig, att genast infinna mig hos honom. "Jag har låtit kalla dig," yttrade han, då jag inträdde, "för att låta dig veta, det jag, i anseende till din tilltänkta afresa, funnit för godt ändra mina planer. Du må ännu här qvarstadna ett år, under hvilken tid jag hoppas du skall aflägga den dig illa klädande barnslighet, som du under min vistelse här, i alltför hög grad yttrat; ett helt år till de femton, skall väl bringa alla dåraktiga och narraktiga infall till tystnad; se så, — du får gå." — Kan jag beskrifva min glädje öfver detta oväntade återkallande af min dom? Nej, den var så omåttlig att verkligen inga ord kunna tolka dess höjd. Jag hastade nu i fullt språng att hos min älskade Amalia förkunna min lycka; äfven hennes fröjd härvid var högre än jag kunnat föreställa mig, hand i hand flögo vi att än vidare hos min Tante omförmäla, det så lyckligt förändrade beslutet; öfverallt spordes glädje; det var isynnerhet Amalia och mig omöjligt att dölja dess innerlighet; jag fruktade endast att under de få timmar min far ännu befann sig inom huset, genom mina obetänksamma glädjesprång förjaga hans möjligen iråkade bättre humeur, men fann dock honom till min lycka, vid sin ännu om förmiddagen inträffade af-färd, vid ett temmeligen trefligt lynne. — O! detta följande år, hvilken sällhet, hvilken ousäglig sällhet medbragte icke det för mig; endast den, som

Å ett dagligt umgänge med sitt hjertas älskade, rönt den rena kärlekens ljulhet, kan göra sig begrepp om, huru lycklig jag nu var. — Ingen anade våra hjertans tysta förbund, ty ett hjertligt umgänge med husets gemensamma gunstling, den allmänt älskade Sommer, hade ifrån första stunden af mitt inträde hos min Oncle, ägt rum. Ingen misstänkte således att i de ungas bröst en ömmare känsla än den stilla vänskapens, funnit tillträde. Men ack! ett år, — huru snabbt bortilar det icke under vänskapens och kärlekens drömmar; — ju närmare tiden led till mitt bestämda aflägsnande ifrån detta sällhetens hemvist, desto oroligare slog mitt hjerta. Min älskade själssystem, den vänfasta Amalia, den enda för hvilken jag dock på sednare tider ej hade hjerta att dölja min hemlighet, blef äfven på samma år formeligen förlofvad med en sin cousin, hvilken omständighet föranlett cousinens oftare vistande i huset. Detta partie var alldeles enligt hennes eget val, och skulle äfven, efter allt utseende bereda hennes framtida lycka. Men, jag återgår till mig sjelf och min smärta, att genom min fars ankomst se hela min fröjd kullstörtad; att mitt öde denna gång var oföränderligt uttaladt, behöfde jag ej betvifla, huru ljufva voro derföre icke de ostörda ögonblick lyckan, att få vara tillsammans med min trofasta Amalia, under de tvänne flygtiga dagar min far uppehöll sig hos oss unnade mig. O! huru outplånliga stå de icke ännu alla med friska drag tecknade i min själ. Mitt lifligaste hopp blef nu ett snart återseende af honom, hvilken jag visste äfven innan kort skulle lemna min Oncles hus, för att, med för framtiden

ljusare utsigter beträda en ny bana. Men huru hastigt försvann ej uti ett enda ögonblick min fröjd, då min far under middagsmåltiden, den sista dagen af sitt vistande hos min Onkel, i anledning af Amalias omordade partie, oförmodadt yttrade: "Ja, det var dugligt, det var raskt, det säger äfven jag, ingen annan än en krigsman, må någonsin värfva om min dotter, ty vid Gud! ingen ann än en sådan skall dock erhålla hennes hand; stympare, eländige stympare äro alla öfrige, vare sig pennfäktare, bokvurmer eller landtkrabor," och härpå tömde han i ett drag sitt fyllda glas. "Hm, hm, puttrade min Onkel småsnäsigt, ära vare i alla tider vårt stånd, men icke få vi dock så helt och hållet skamfila våra civila medbröder, ibland dem gifvas ju. . . ." "krukor, eländige krukor," skrek nu min far uppbragt, "vid alla dj—r," och härvid knöt han handen i bordet, så tallriken framför honom dansade, "hvad som är sagt är sagt, en militaire och ingen annan skall, så sannt Gud mig hjelpe till kropp, lif och själ, få äran blifva min måg!" En likblekhet hade vid dessa hans ord plötsligt, likt en störtsky, öfverdragit min Carls vänliga anlete, han klagade nu öfver en häftigt påkommen näsblod, samt lemnade i ögonblicket rummet. Min ångest var gränslös, och likväl nödgades jag härunder med lugn blick afbida måltidstimmens slut. De timmar som härpå följde voro de mest pinsamma jag i min lefnad sett försvinna, ty min far önskade nu att jag, tillsammans med Amalia, skulle låta honom höra några stycken, dem han i en framliggande notbok funnit och

igenkänt. Jag spelade och sjöng nu, så att till slut hela rummet för mina förvirrade blickar omdansade, men ändteligen steg min far upp, och jag blef således lyckligt befriad ifrån min olidligt plågsamma sysselsättning. — En ljuf tåreflod lindrade vid uppkomsten till mitt rum, mina brusande, så länge i bojor slutne känslor; alldrig, alldrig skall jag glömma den salighet jag erfor derutinnan, att med tårar, så varmt utgjutne för den älskade, kunna lätta mitt hjerta. Oemotståndligt drefs jag nu, att än ett enda ögnablick, det sista, kanske för eviga tider, besöka den sköna, täta, af mig så välkända parken, i hvars rika doftande skugga jag upplefvat så många lyckliga timmar, — men, huru beskrifva mitt hjertas glädje, att efter några stegs tillryggaläggande, varseblifva Sommer, hvilken, med smärtan målad i sina sköna drag, satt blek och dystert, kinden lutad mot den häftigt darrande handen. — Med ilande steg flög jag att här för sista gången slutas i hans för mig vidt utbredda armar; våra läppar förmådde icke öppna sig till uttalande af ord, — stumma, fullkomligt stumma, lågo vi några ögnablick tätt slutne till hvarandras bröst; o Gud! hade jag i denna saliga minut fått utandas mitt hjertas sista suck, huru öfverlycklig hade icke min själ för evigt flygtat bort, till ett bättre, ljusare hem; men nej, jag var bestämd att erfara pröfningar, ännu hårdare än dem, hvilka genom förlusten af en öm mor, genom evig försakelse af en faders kärlek, redan träffat mitt unga sinne. — Men, jag vill dock ej söka beskrifva den smärta som ovillkorligen bemäktigade sig mig, i den moment jag skulle slitas

ifrån den af mig så varmt älskade kretsen, i hvars omgifning jag, ehuru egentligen främling, öfverhopats med den ömmaste föräldra- och syskonkärlek; under fullkomlig vanmakt uppflyftades jag, efter det smärtsammaste afsked ifrån alla dessa, i vagnen invid min far, der jag ostörd i ett hörn fick bortgråta min alton.

Huru annorlunda än hos min Onkel tillgick icke nu uti min fars hus; kammartjenare, kuskar och betjenter svärmade om hvarann, och tycktes genom sin extra putsning och makalösa, minutliga deciplin, antyda något Hoflikt. Äfven för min räkning anskaffades tvänne kammarjungfrur, de enda i hela huset, hvilka, undantagandes mig, samt en gammal ondsint madame, den der hade uppsigten öfver linkläderne, utgjorde qvinliga väsen, ty kokning, städning, servering, uppassning, allt bestyrdes endast genom karlar. — Äfven hvad elegance i meublering etc., vidkom, var luxen vida ögonskenligare, än då min mor ännu lefde; alla de då ganska propra husgeråds-effecterne voro nu utbytte mot nya, ypperliga och dyrbara, äfvensom dylika ännu dageligen anskaffades i allt större mängd. Min far tycktes verkligen alldrig blifva mätt på slikt öfverflöd.

Mina dagar förgingo under temmelig enformighet; förmiddagarne tillbragtes vanligtvis under fullkomlig ensamhet, intill kl. 3, då jag i min merendels alltid tyste och slutne faders sällskap, fick intaga min middag. Altnarne ifrån 6 till 10, användes att emottaga eller göra besök, hvilka sistnämnde dock sällan inträffade, af orsak att min far högst ogärna lemnade sitt hus, men väl dageligen der-

städes inbjöd personer af förnämsta qualité. — Att denna bestädiga hemmavaro alldeles öfverensstämde med min nuvarande böjelse, blef tydligt; jag omlefde nu under sorgsen ensamhet många lyckliga stunder, dem jag under vistelsen hos min Onkel, med outsäglig tillfredsställelse njutit. Minnet af dessa tider var den dyrbaraste af alla mina besittningar, det enda som vakande och drömmande utgjorde min glädje; äfven ett och annat ifrån Amalia stundom ankommet bref, kom härunder att lifligt lugna mitt sinne, jag kände vid hvarje sådants ankomst den obeskrifligaste fröjd, emedan jag, för det första oändeligen ömt älskade denna ljuftva systerliga vän, och för det andra, emedan ett dylikt på så mångfaldigt sätt lät mig påminnas den lyckligaste, och sällaste tid i hela min lefnad.

Ett år hade sålunda förgått, — jag hade härunder, i anseende till svårigheten att icke upptäckas, blott en enda gång, genom min hulda Amalia, njutit sällheten af ett långt brefs ankomst ifrån Sommer, deri han, i de mest lefvande och själfulla ord, för mig upprepade sina känslor och tankar, förvissade mig om den rena kärlek, hvilken i hans bröst, först med döden kunde upphöra; påminde mig om tusende lyckliga tillsammans tillbragte stunder; besvor mig, att bevara min honom en gång lemnadé tro, samt underrättade mig sluteligen derom, att han, i anledning af min fars nog hårdt yttrade beslut, — att endast åt en militair lemna sitt barn, — redan sedan ett halft år — ingått i militairtjänst, på hvilken bana han nu medelst ådagaläggande af drift och ihärdighet hoppades erhålla sina förmäns välvilja, och sluteligen blifva i tillfälle vinna sitt

hjärtas högsta mål, — min hand. — Gud! hur upprörde mig icke detta appoffrande af egna kärare åsigt; han hade nemligen alldrig ägt tycke för Militairlifvet, detta hade jag tusende gånger hört honom yttra; det var således helt och hållet af kärlek till mig, som han öfvergilvit den civila bana, i och för hvilkens skickliga beträdande, han i årtal använt så mycken själsansträngning. Med den innerligaste känsla af ömhet erfor jag allt detta, mitt hjerta slöt sig till den älskade, om möjligt i ännu högre grad än tillförene; det lifvande hoppet, att en gång, välsignad af min far, med Soumer kunna knyta ett oupplösligt band, fick nu ett bestämt insteg i mitt bröst; lifvet, — det på sednare tider för min blick så dystra, så hemska, antog nu en ljus, himmelsklar färg; med ett ord, jag började åter lefva afvundsvärda dagar. — Under dylika sällhetsdrömmar hade jag änteligen fyllt mina sjutton år; — nu inkallade mig en dag min far till sig, gaf mig med en vink tecken, att närma mig den plats, der han på soffan halfslåg, samt bad mig sluteligen att, sittande på en stol, afhöra hans meddelanden.

”Du har nu” — började han med likgiltig ton, ”uppnått den ålder, då en flicka vanligtvis börjar tänka på ändamålet med sin existense; om äfven hos dig denna naturliga känsla yppats, känner jag ej. — Jag vill derföre nu i korthet meddela dig en sak, deri jag hoppas du med tillförsigt till mitt faderliga välförstånd, utan mötsägelse skall finna dig; — Öfverste T., en behållen duglig karl, har för icke längesedan hos mig anhållit om din hand; han hade väl det löjliga infall, att äfven af din

egen mun önska höra ditt vänliga samtycke, hvilken omväg jag likvisst fann alldeles onödig, hvarföre jag, å dina vägnar redan lemnat honom det oåterkalleliga *Ja*, som jag nu önskar och befäller, att du ännu i denna afton sjelf för honom skall uttala. Han är” — tillade min far, efter en paus, ”hvad du väl sjelf vet, icke mera ung, men hans reelité så mycket pålitligare; och skall säkert hans frikostighet, förenad med ett godt bemötande, ersätta dig de 50 år han som man, äger mer än du. — Nu nog — du känner min vilje.”

”Min far! min far!” framstammade jag i gränslös ångest, ”för Guds skuld, afkunna icke så grymt min dom; hör mina böner, se till min förtviflan, jag kan, — nej, jag kan omöjligt hörsamma denna alltför hårda begäran; mitt hjerta är sedan länge ej mera fritt; jag kan således icke medgifva Öfverste T. det samtycke ni, utan att lyssna till detta hjertas röst, så grymt, så omenskligt lemnat honom. Återtag, o! jag ber er min egen, min gode far, jag bönfaller, för Guds skuld, återtag . . . . .”

— ”Hvad, — du vågar, du ussla,” dundrade min far med gräselig röst, och ögonen rullade vildt i sina gropar, ”du vågar verkligen med ett enda ord motsätta dig min önskan, du eländiga afföda, hvilken ifrån din födelsetimme varit mig en helfvetets pina, och *du*, du skulle verkligen våga att annorlunda än med djup hörsamhet för min befallning emottaga din, af mig utsedde fästman? — ditt hjerta . . . — O! du häderska af all barnslig lydnad; så vare då du af mig, din egen far, förbannad i tid och evighet; måtte under samvetsagg, och ofrid, du irra kring, en varnagel för alla dem,

hvilka under trots, och sjelfmyndighet, glömma sina skyldigheter mot föräldrar. — Nå väl, är du nu nöjd?

Jag hade under en häftigt gripande yrsel, vanmäktig nedfallit på mina knän; mitt hjerta stod orörligt. Kallsvetten lopp liksom i vågor öfver panna och hals; jag förblef under flere minuter fullkomligt oveten om hvad som föregått. — Min närvaro i min fars rum, samt åsynen af hans gråbleka, gräseligt förvridna ansigtsmuskler, påminte mig sluteligen om den grufveliga sanningen; jag släpade mig nu, under den outsäglichaste ångest fram till hans knän; omfattande dem med ursinnig kraft, framprässade jag med brinnaude läppar och den högsta ansträngning: "min far, jag vill, o jag vill efterkomma . . . ." — "Ha! du vill nu, din ussling, du vill *nu*, efterkomma min önskan, icke derföre att din barnsliga pligt, eller tillgifvenhet uppfordrat dig dertill, men emedan du fruktar förbannelsen af mina läppar; vanartiga vanvetting, hon drabbe derföre din hela varelse, ända till det ögnablick du med glädjetydande blick, inför T. aflagt ditt tacksamma antagande af hans anbud. — Nu gå, jag fördrager derföret icke din anblick."

Himmel! hvilka helfvetiska qual utstod icke mitt arma hjerta, timmarne efter dessa fasansfulla ögnablick; jag tänkte på intet annat, än att snart se den för visiter utsatte timmen — infalla, hvilken änteligen skulle lösa den tungt tryckande förbannelsen från min lidande varelse; jag tänkte icke en minut på Sommer; min far, min omensklige far, var den enda, hvilken, i förskräckelig skepnad

oafvikligen framstod för min själ. — Änteligen utpekade den sekellångsamt skridande visarn på 6; och kort derefter stannade Öfverste T:s vagu framför vår port. — Ett himmelens budskap hade alldrig kunnat vara mig kärkonnare; med blossande kinder och flygande gång hastade jag genom den långa rad af praktrum, hvilka skiljde mig från förmaket, der Öfversten redan jemte min far stod inbegripen i något samtal. Jag inträdde nu, och gick med ilande steg fram till den utsedde fästmannen: ”med tacksamhet för Herr Öfverstens hedrande anbud har jag nu, enligt Herr Öfverstens egen önskan, äran uttala mitt hjertliga antagande af”. . . . . mera förmådde jag ej, mina läppar vredo sig convulsiviskt, det svindlade för min blick, och den vördnadsvärde Öfversten, hvilken i den outtalade meningen troligen endast såg den jungfruliga timiditén, slöt mig under utrop: ”O! du täcka, söta, englalika flicka,” just i rättan tid i sina darrande vidt öppnade armar.

Förlofningen försiggick helt och hållet utan vittnen; om trenne månader skulle jag vid Öfversten smidas med ägtenskapliga band. — Mina känslor vid allt detta kunna lättare tänkas, än beskrivas; min fars alldrig förr visade vänlighet var dock den ljusstråle, hvilken uppehöll mitt ofta svigtande mod. — Huru belåten skulle icke en fri kvinna, med ett par dussin år mer på nacken, i mitt ställe kunnat vara, ty Öfverste T. var en den mest agtningsvärda och rättskaffens man, man kunde tänka. Öfverseende ömsinnet, och tålmodighet, voro egenskaper, hvilka hos den hedervärde gubben stundeligen framlyste; äfven den vid dylika

åldrar så vanliga snikenhet på jordiska fördelar, afskydde han som synden, icke allenast hans närmsta, men äfven fremmande personer, hvilka hos honom anklagade sin nöd, gingo alldrig ohulpne ifrån den menniskoälskande mannen.

Endast en månad återstod nu för min frihet. Min far ämnade just börja föranstalta om lysning och brudutstyrsel, till hvilket sednare den frikostige brudgummen bestämdt velat göra ett verksamt bidrag, då en dödande slagfluss, oförmodadt nedlade den gamle Öfversten på sjuksängen, der efter tvänne dygns lugnt kämpande, han för evigt insomnade.

Mitt unga sinne saknade i den bortgångne, den aktade vännen, men gladdes ovillkorligen åt sin nu återvundna frihet. Jag tyckte mig genom frivilligt försakande af all jordisk fröjd, halva gjort min far det största offer han någonsin kunde fordra, och ansåg mig således härefter fullkomligt fri ifrån hvarje tvång å hans sida. Nu först hade jag åter mod att genom ett ömt bref till min älskade Carl delgifva honom mina utståndna qual, upplifvande med glad förtröstan honom så väl som mig sjelf, till nytt hopp, om slutelig framgång. -- Men, hvem tyder min förskräckelse, då min far ett halft år derefter, dels med böner, dels med hot, åter påyrkar en förbindelse med en person, hvars löjlighet allena bordt afskräcka hvarje förnuftig far ifrån, till och med den aflägsnaste tanke om förening med sitt barn; Friherre Y*, en man öfver femtio år, ful och halt, med ett högmod, och en besparingsanda utan like, men hvars enorma förmögenhet i min fars ögon mäktigt öfverskyldde hvarje

själens, eller kroppens bristfällighet, hade funnit för godt hugna mig med sin nådiga blick, och utseddes nu af min far, till min ägta man. — "Hvad jag förbehåller," tillade min far, sedan han i vidlyftiga ord föreställt mig fördelarne af detta partie; "inga affecter, inga tragedier, du vet att jag äger makt, och kan med stränghet förfara, der goda ord ej hjälpa; vill du godvilligt toga dig i min önskan? eller . . . ." — Hu! hans blickar förvildades åter, min inbillning försatte mig med fasa till den tid, då, för hans raseri, ingen gräns tycktes hafva funnits; med skällvande läppar uttalade jag hörsamhet, — och, uppå min adertonde födelsedag firades med pomp och ståt, min förening med den rike Baron Y*, den vämjeligaste varelse jag någonsin sett.

Detta allt hade så hastigt försiggått, att jag knapt redigt kunnat betänka mitt öde; icke en enda rad ifrån min hand, hade för min Carl delgifvit detsamma, han var och blef fullkomligt oveten om förändringen af våra lefnads-utsigter.

Det hus min far på hyra innehaft, var nu af Baron Y* för oss gemensamt inköpt, allt var sig derinom likt, endast den fria Mathilda gick der nu, bunden och dyster, förenad med en person, hvars alla åsigter voro ifrån hennes så vidt åtskiljde, som hennes arma hjerta var skiljt ifrån hans.

Efter ett långt tilländalupet år, hvarunder mitt enda hopp varit det sluteliga emottagandet af den ljufva älskade varelse jag bar i mitt sköte; satt jag en aftonstund, — min man och far voro utreste på en spel-soirée, — ensam och tankfull, invid den lilla säng der min tvänne veckar gamla

son ljuft slumrade; mina tankar hvilade nu, som oftast, oafslåtliga hos *honom*, hvilken jag troligen aldrig mer skulle se; hvilken för mig gjort så mycket, och hvilken jag emot min vilja lönat så hårdt, så grymt; ymnigt flödade mina tårar vid den lifliga föreställningen, huru det kunnat vara, och huru allt nu var; då öppnades oförmodadt och med häftighet dörren till mitt rum, och o min Gud! Carl! min aldrig förglömda Carl! stod skön, och reslig i herrlig officers-uniform framför mina förvånade blickar. — I ett *nu* låg han för mina fötter. "Ändteligen, ändteligen min dyra, dyra Mathilda," utropade han med all kärlekens styrka, "är jag nu här, ser jag dig då åter; o! skall jag väl nu kunna hoppas att af din far vinna löfte om din hand, skall ej vår trogna kärlek beveka, och medla hos honom för oss; jag är nu sedan ett halft år, Premier-Lieutenant, äger mina förmäns aktning, och sanna ynnest, och måste med aldrig hvilande ansträngning, dageligen göra mig förtjent om allt vidare befordran; din stränge far skall ej äga samvete att vägra mig min ljufvaste lycka," och nu slöt han mig med ursinnig ömbet i sina trofasta, älskande armar. — "Gud! Gud! det är för mycket," framsuckade jag med qväld röst, "du vet då ej"..... och nu upplyftade jag med darrande hand floret som betäckte den lille. — "Ewige himmel! du är...." stammade han bleknande, och vacklade flere steg tillbaka. — "Jag är, — ja! jag är, jag olyckliga! en annans maka; inför Gud din, endast och evigt din trogna, din samma, dig gränslöst älskande Mathilda, hvilken vid minnet af dig, i vården af sitt hulda barn, äger sin enda glädje; — men, för verl-

den, maka åt en femtio-årig, högmodig, girig, plågsam man, den der med stundelig otålighet vet förbittra mina sorgfulla dagar; men, o Gud! huru har då alldeles kunnat undgå dig underrättelsen om” . . . . — ”Du är då för mig förlorad,” framsuckade han nu, liksom uppvaknad ifrån en tung svår dröm, ”jag äger dig ej mer! o! Mathilda, är du verkligen en annans? icke min, icke min, mer? — Är det du själf som afsagt dig mig, frivilligt, alldeles frivilligt?” — Jag fasade för brottet att som en annans maka, med ömhet slutas till en främmande mans bröst, men nu, nej, detta hemska, detta vanvettiga i hans både röst och ord, — jag ägde mer intet betänkande ”O! dyre Carl! min själs älskling;” uttalade jag med fast röst, och tryckte en varm kyss på hans bleka fuktiga panna, ”frivilligt af hela min själ, älskade jag dig, endast dig; så gör jag, jag svär det vid Gud, och detta oskyldiga barn, så gör jag det ännu, och intill min sista suck; endast tvång, det grymmaste tvång har slitit mig ifrån den, hvilken mitt hjerta alldrig kan glömma; tror du mig Carl? eller skall äfven ditt misstroende fördystra mitt unga, högst olyckliga lif?” — Han hade åter sjunkit till mina fötter. ”O! då är, och förblir du evigt min,” hviskade han med svag röst, ”om äfven hela detta långa lif skulle åtskilja oss; då, då, återfinna vi hvarann likväl en gång, deruppe, ett ömt, troget, älskande syskonpar, dem den heligaste kärlek änteligen en gång skall förena; och nu min hulda, min evigt älskade Mathilda, min dyra syster, nu farväl, ett långt, ett evigt farväl; alldrig beträde min fot detta land, der jag ägt, och beröfvats hvad jag skattat högre än mitt

lif.' — Han tryckte på den nyföddes panna en lätt välsignande kyss, slöt än en gång mig, med passionens hela häftighet till sitt högt klappande bröst, samt lemnade mig i detta lif — för evigt.

Huru grymt uppref icke denna omständighet de blödande såren i mitt hjerta; jag älskade, älskade med den mest hänförande makt, öfver all beskrifning; och bäfvade dock i hvarje ögnablick att för mig sjelf tillstå denna brottsliga svaghet. — Han hade, den olycklige, enligt med hvad jag af min kammarjungfru sedermera fick veta, på blotta elterfrågan om icke huset beboddes af Baron N*, genast hastat trapporne uppföre och således, öfvertygad om äfven min dervaro, utan vidare omsvöpilat att upphinna mina rum.

Efter en tidrymd af fem evighetslånga år, erhöll jag händelsevis genom en min ungdomsvän, Prostinnan K., hvilken för några år tillbaka åtföljt sin man till *—, underrättelsen om Kapitain Sommers ditflyttning med sin unga fru; — genom förfrågningar fick jag kort derpå af samma hand veta, att han redan i tvenne år varit gift med en ganska älskvärd varelse; — att han var densamme jag ännu med lika oförminskad häftighet älskade, behölde jag genom hvarjehanda inträffande omständigheter icke betvifla; jag gladdede mig endast af allt hjerta, att han ändteligen funnit en varelse, med hvilken han, i en lycklig förening kunde glömma sina vidriga motgångar, och fägnade mig ännu så mycket mer, som jag hörde honom med sin älskade lefva ett sorgfritt, oberoende lif.

Huru varmt välsignade icke jag den stund, som sedermera genom den lilla Mathildas födelse kom att förljufva den dyre fadrens dagar, o! hade jag blott genom en enda kärleksfull kyss på hennes späda kind, fått återgälda den välsignelse han en gång så varmt öfver min lilla Gustaf uttalade.

Redan tredje året af mitt ägtenskap hade min far dödligt insjuknat; han hade ofta under dessa år, vid erfandet af den alldeles oerhörda niskhet, och misstänksamhet min man vis å vis användandet af penninge-medel, visat, genom halfuttalade ord, yttrat sitt missnöje deröfver, ja, till och med någongång på ett fint sätt låtit den mäglige Baronnen förstå, huru opassande ett dylikt förfarande i hans omständigheter var. Alla sådana föreställningar voro, och förblevo likväl fruktlösa. — Vid sin dödssäng kallade nu mig min far till sig, erkände med rörande ord sin emot mig ständigt visade hårdhet, den han, om icke förr, åtminstone nu, sade sig bittert ångra, nedkallade öfver mig, sitt genom honom olyckligt vordne barn, den högstes välsignelser, samt afsomnade sluteligen under häftiga plågor, i mina dotterliga armar. — Att efter honom hyckla en saknad, den jag icke kände, vore mer än usselt; jag hade af fullaste hjerta gifvit honom den tillgift han så lifligt önskat, och ansåg nu som min största lycka att åt glömskan kunna lemna alla dessa försvunna osälla år. — Ännu i fem derefter följande, utstod jag vid min omilda makes sida svåra tryckande dagar. Gud den högste fann likväl, efter ett åttaårigt, olyckligt ägtenskap, måttet fylldt; Baron Y* afsomnade efter några få dagars sjukdom, ef-

terlemnande mig samt sin ende son, en snart sagt omätlig förmögenhet.

Hade min lycka som hustru varit ingen, var den deremot som mor, afundsvärd; — en engel i mennisko-skepnad sväfvade nu invid min sida, och förljufvade genom sin mildhet, känslighet, samt ljusa fattningsgåfva, i högsta måtto mina dagar. — Med beklämt hjerta emotsåg jag väl den tid hvilken i och för hans studier ovilkorligen skulle aflägsna honom ifrån det stilla hemmet, men skattade också så mycket mer de år jag ännu i synlig måtto fick hylla honom vid mitt moderliga bröst.

Min alltid lika älskvärde broder, hade ett år efter mitt gifte, förenat sig med en vacker, men till sin själs-uppfostran temmeligen vårdslösad varelse, hvilken för världens glans och gunst, ofta glömde sina ädlare åligganden; den hulde fadrens bemödanden att på en mera vinningsrik punkt rigta sina trenne späda älsklingars begrepp, syntes nästan låfänge, isynnerhet hvad hans båda flickor angingo; modrens verldsliga åsichter hade redan hos dem gjort alltför betydliga framsteg. — Den äldsta af dessa, den nuvarande Majorskan Pygmeus, var endast tio år, då fadren genom den oskonsamma döden borttrycktes utur deras krets. — Jag begret med blödande hjerta i honom, den ädlaste vän, den kärleksfullaste bror, himmelen någonsin mig kunnat förinna.

Äfven den ljufva Amalia bortkallades af en högre Försyn vid knappa 23 års ålder, förutgången af sitt enda barn, en älskvärd och hoppfull son. — Jag ägde således icke heller länge trösten af hennes ofta hugnande tillvaro: — Hon begråtes ännu

ömt och troget af den sörjande mannen, hvilken under ett, ehuru alltför kort ägtenskap, dock lyckligt nog blef i tillfälle uppfatta hennes hjertas ovanligt älskvärda egenskaper.

Ännu min Mathilda, vill jag meddela dig, hvilken ensamt denna lilla skrift är egnad, mitt under härpå följande tid varmt hysta hopp, och mina önsknningar. — Jag ägde nemligen ingen lifligare tanke, än att en gång, i händelse den högste unnade eder hvardera lifstid, förena dig med min dyre Gustaf, och hade jag så helt och hållet införlifvat mig med denna idé, så jag med verkelig svårighet skulle sett det misslyckadt. — Tänk dig således min grämelse att genom Prostinnan K., af hvilken jag tid efter annan erhöll underrättelser om din familie, höra dig, ehuru alltför ung, redan oförmodadt fästmö. — Jag trodde mig nu häri se Guds finger, och upphörde en lång tid med alla förfrågningar rörande dig, eller dina föräldrar, samt företog, för att skingra den bedröfvelse denna oförberedda omständighet förorsakade mig, såsom ock för stadgandet af min i långliga tider högst vacklande hälsa, i sällskap med min son, en utländsk resa, hvilken varade i närmare tvänne års tid.

Med föga återvundna krafter återvände jag nu till mitt hemland; men — Gud, hvilka underrättelser mötte mig här: — din mor var död, troligen af sorg öfver eder plötsligt förstörda egendom, hvars förlust tvungit henne att för förvärfvandets af det behöfliga, öfver förmåga anstränga både hälsa och krafter; din far, den af mig evigt saknade, hade ett halft år derpå följt henne; och du! irrade ensam, fader- och moderlös, öfvergifven af kär-

leken, hvilken i dig, den rika arftagerskan efter dina föräldrar, nu synbart endast hyllat guldets; — du, var nu ett lidande offer för beroendet och nöden. — Himmel! hvilken hjertskärande smärta erlor jag icke härvid; min lifliga önskan blef sedermera att som din ömma mor, få emottaga dig i mina öppna armar; — du vet huru det lyckats mig; Prostinnan K. var härvid min verksamma medhjelperska. Med otålighet räknade jag dagarne, ja, till och med timmarne, intill din ankomst; o! huru saligt belönad blef jag ej genom den dotterliga kärlek du så huldt egnat din tacksamma vän.

Huru mycket Baron C* dig gjorda anbud förskräckte mig, kan du af mitt åter upplifvade hopp, om en förening emellan dig och min Gustaf, lätt sluta till; ödet skulle likväl här få styra, så blef mitt oåterkalleliga beslut; deraf kommo mina i detta hänseende allvarliga föreställningar; deraf de moderliga råd du utur mitt bref kunde inhemta. — Mitt hjerta klappade af outsäglig fröjd, vid det beslut du, följande endast ditt eget hjertas röst, så ståndaktigt för mig uttalade. — Ännu förestod så väl för dig, som mig sjelf, den pröfning, för hvilken lyckan gynnade mig att på det oförmodadt erhållna *krona utställa oss alla. — Äfven Gustaf, min dyre Gustaf, skulle härvid be dragas, det förblef en nödvändighet, på det edra hjertan frivilligt, och utan förbehåll skulle finna hvarann; han trodde dig, enligt mina ord, bestämt förlofvad i S*. — Med en glädje, den jag knapt kunde dölja, upptäckte jag nu den kärlek, hvilken, lik en häftig eld upphlossade i edra hjertan; den slog rötter, allt djupare och djupare, ju mera jag

syntes er blind och oveten af dessa edra känslor; och — o Gud! jag kände mig under allt detta, den lyckligaste mor, under solen. — Men nu, — nu kom det hårdaste af alla prof; du skulle med lågande hjerta, med ömt besvarad kärlek uppoffra dig, för din välgörerska; — mitt hjerta led härunder, outsägligt, ja, verkligen outsägligt; men, att se dig likt ett luttradt rent guld, genomgå frestelsen, att med försakelse af din högsta jordiska lycka, se dig för din pligt afstå din kärlek, — o! det var något jag under salig njutning eftersträfvade. Att din själ, oaktadt alla sina lidanden, var stark nog till hvarje uppoffring, derom var jag fast öfvertygad; o! lörlåt mig, förlåt mig allt detta, du, min själs dotter, min oförgätlige Carls dyra älskling, hvilken nu för evigt, för evigt genom min Gustaf blifvit min otrånsliteliga, dyrbaraste egendom.

Här sluta sig Friherrinnans anteckningar. — Den främmande handen vill nu endast tillägga några högst få ord, hvaruppå mina unga läsarinnor troligen finnas litet nyfikne; nemligen: huruledes några dagar, efter det den lyckliga Mathilda Y* med sin älskade förenades, den olycklige Häradshöding R., genom ägtenskapliga band, så vidt han det nu mera förmådde, godtgjorde den arma Caroline D. hennes obeskrifliga lidande. — Hon var likväl icke länge i behof af detta återgifvande af hennes förlorade lugn, ty fjorton dagar efter sin tilltvungne förening med R., afsomnade hon lugnt, efter att under smärta hafva gifvit lifvet åt en täckson; äfven han, den lille, öfverleefde endast några

få timmar sin mor; de hvila nu båda i samma inhägnad som huldt skyddar den saliga Rosa.

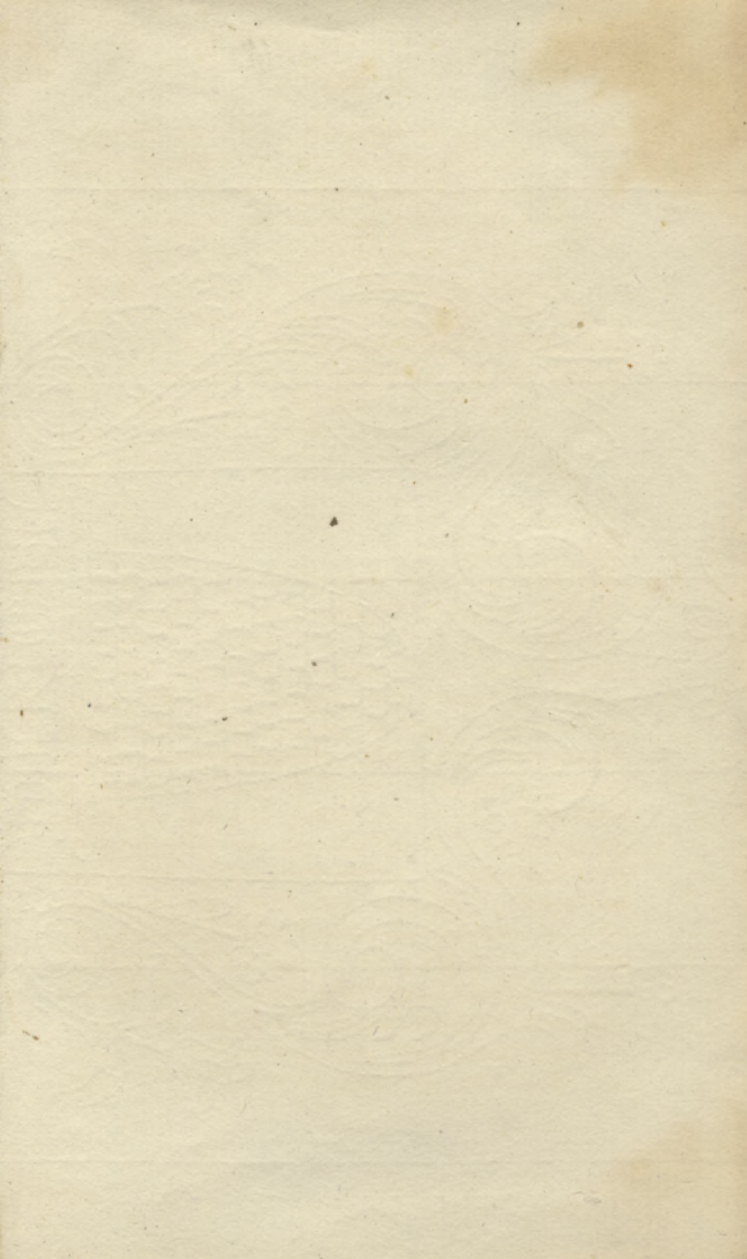
Baron C*—; men, man förmodar likvisst ännu endast något dylikt — lärer genom ett oförtänt sammanträffande med Hulda N., hvilken jemte sin mor, och sin, i följd af det lidna skeppsbrottet blesserade far, begagnar brunn, samt bader i S* — åter påmints om kärlekens lycka. Hon skall vara en oändeligen täck och själfull varelse, *huld* i ordets egenteliga bemärkelse; — tillräcklig anledning nog för den känslige C*— att med sitt varma rättskaffens hjerta ersätta henne dess långvariga saknad och lidande.

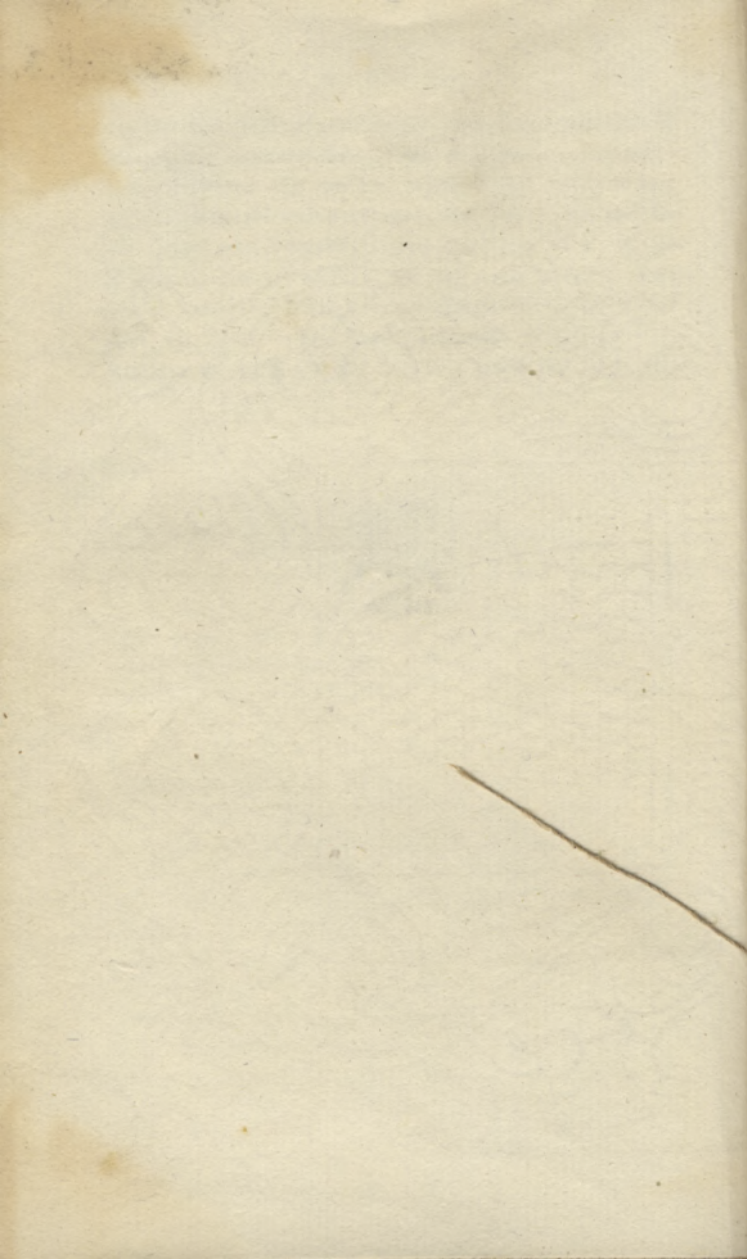
Och nu, mina hulda öfverseende läsarinor, är tillika med den själalyckliga Mathilda Y*, ägarinnan till den främmande handen sluteligen i tillfälle att göra er samteliga sin ödmjuka afskedsreverence; att densamma å den sistnämndes vägnar, icke blir ibland de modernaste, deruppå kunna J, i betraktande af hennes tillvaro på landet, draga säker växel; men, blifven J, med denna enkla författare-produkt, lika öfverseende, som J det måsten vara, med hennes naturliga motsträfvighet för moderna plattheter, kan hon dock skatta sig lycklig; ty, för den naturliga ofattligheten rår ju den stackars människan ej. Hon kan blott härvid till sitt sanskyldiga lugnande, tillgripa och på sig använda salig farmors sins tröstgrund: "*O! blif tig alltid lik, så går tig alltid väl.*" — Detta oaktadt låfvar hon er dock mina vänliga läsarinor, att till dess hon möjligen härnäst med er kan sammanträffa, och hon, men här uppstår ett fatalt stort Not. Ben., då ännu af eder igenkännes, (hvilket

oss emellan sagt, såsom högst inmodernt alldeles är
 aflagt) till reparerande af sin nu visade oskicklig-
 het, vinlägga sig om ett regelmässigt inöfvande i
 den sublimaste och mest graciösa compliment, icke
 en sådan som, hvarken den verkliga eller falska
 Taglioni, för er utfört, — nej Gud bevars; men
 högst, och tillräckligt nog, endast en dylik, med
 den en liten enkel landtpastorska möjligen kan
 komma ut med, — till dess .... Gott sey bey uns!

~~III. VIII. 29.~~

Jo. Schönk. 1.

Mf B 3652

x

